

Digteren

Et år i ord, strøm og trækul

Af Michael Benjamin Larsen

FORORD

En tilfældig mandag ud af de mange

Amøbe mandag.
Uden ord.

Byen tænder sine kredsløb
før jeg er færdig med at være menneske.
Døre åbner. Skærme vågner.
Maskinen ved allerede, hvor den skal hen.

Jeg går imod de andre
og higer efter at blive set,
bare én gang,
bare den ene gang —
ikke registreret, ikke genkendt,
men set.

Måske var det i dag.
Måske var det en anden udgave af dagen,
der lignede denne så godt,
at ingen opdagede forskellen.

Venter, venter
og tolererer alting på ny.
Det er som en maskine,
der buldrer afsted gennem kroppen,

og jeg er jo blot en møtrik,
siger jeg til mig selv,
indtil noget i mig svarer:
nej.

Hvordan, hvorfor,
hvornår bliver det mon min dag?

Et sted i væggen løber strømmen videre.
Et sted i mig gør noget det samme.

Michael Benjamin Larsen

Årets måneder

1. Januar · 31 digte
2. Februar · 28 digte
3. Marts · 31 digte
4. April · 30 digte
5. Maj · 31 digte
6. Juni · 30 digte
7. Juli · 31 digte
8. August · 31 digte
9. September · 30 digte
10. Oktober · 31 digte
11. November · 30 digte
12. December · 31 digte

Den reviderede udgave lader hverdagens konkrete scener møde elektrisk byliv, identitet, erindring og den lille tvivl om, hvad der egentlig er virkeligt.

MÅNED 1

Januar

1. JANUAR · KAPITEL 1 AF 365

Den første side

Januarlyset står som kold strøm i ruden.
Byen starter langsomt bag glasset.

Året ligger åbent på bordet.
Jeg skriver ikke mit løfte endnu.
Først lytter jeg

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

til kedlen i køkkenet
og et menneske, der er stået op
før mig.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

2. JANUAR · KAPITEL 2 AF 365

Det, der blev tilbage

Sneens tavshed ligger elektrisk over vejen.
Alt ser nulstillet ud, men intet er begyndt forfra.

På stolen ligger din vante.
Du er allerede gået.
Alligevel er der nogen

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

her i rummet,
som mine hænder
gerne vil holde om.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Frostskrift

Morgenen tænder sine hvide kredsløb.
Frosten holder husene fast i deres navne.

Natten har skrevet på ruden
med en hånd, der ikke ryster.
Jeg følger en gren med fingeren.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Der, hvor jeg vil forstå den,
forsvinder den.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Nøglen

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Nøglen kender ingen navne.
Den passer bare
i det sted,

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

hvor nogen en gang besluttede,
at jeg måtte komme ind.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

5. JANUAR · KAPITEL 5 AF 365

Morgenbus

Januarlyset står som kold strøm i ruden.
Byen starter langsomt bag glasset.

Vi står under halvtaget
med hver vores vejr i ansigtet.
Da bussen kommer,

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

træder en fremmed til side.
Min dag begynder
med den plads.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Koppen

Kulden har lagt en tynd skærm over verden.
Jeg ser mit åndedræt skrive og slette sig selv.

Du siger ikke meget før kaffen.
Jeg lærer efterhånden
at høre forskel

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

på din tavshed
og din fred.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Sne uden spor

Januarlyset står som kold strøm i ruden.
Byen starter langsomt bag glasset.

Marken er hvid.
Jeg bliver stående ved hegnet.
For en gangs skyld

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

behøver min vej gennem verden
ikke kunne ses.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

En løs knap

Vinteren summer under radiatorens metal.
Jeg vågner med et lille blink af mig selv.

Jeg syr knappen fast
med skæve sting.
Det holder.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Ingen spørger tråden,
om den gjorde det smukt.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Vinteræble

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Æblet i skålen
har fået rynker.
Da kniven åbner det,

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

dufter køkkenet
af en september,
vi ikke længere bor i.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Under isen

Vinteren summer under radiatorens metal.
Jeg vågner med et lille blink af mig selv.

Søen ser færdig ud.
Så knager det under sivene.
Der er mere bevægelse

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

i det stille,
end jeg får øje på
fra bredden.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Den tomme plads

Sneens tavshed ligger elektrisk over vejen.
Alt ser nulstillet ud, men intet er begyndt forfra.

Jeg dækker op til én
og flytter stolen overfor
lidt ind under bordet.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Det hjælper ikke.
Jeg flytter den ud igen.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Lommen

Januarlyset står som kold strøm i ruden.
Byen starter langsomt bag glasset.

I den gamle frakke
finder jeg en sten.
Jeg husker ikke stranden,

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

kun din hånd,
der sagde:
Den skal du have.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Lys fra naboen

Vinteren summer under radiatorens metal.
Jeg vågner med et lille blink af mig selv.

Et vindue lyser i mørket.
Jeg kender ikke dem derinde.
Alligevel går jeg lidt lettere

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

hjem gennem gaden,
fordi nogen endnu
er vågne.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Verden falder ikke sammen. Den bliver bare mindre sikker.

Udsat

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Brevet ligger klar.
Mit navn står nederst.
Det svære er ikke

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

at finde ordene længere,
men at lade dem
forlade mig.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Hunden

Vinteren summer under radiatorens metal.
Jeg vågner med et lille blink af mig selv.

Du læser avisen færdig.
Hunden ser på døren.
Den ved ikke,

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

hvor vigtigt verden har det.
Den ved, at du
lovede en tur.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

Blød sne

Kulden har lagt en tynd skærm over verden.
Jeg ser mit åndedræt skrive og slette sig selv.

Sneen lægger sig på grenen
uden at spørge,
hvor meget den kan bære.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Ved middag falder noget af.
Grenen bliver stående.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Det lånte

Kulden har lagt en tynd skærm over verden.
Jeg ser mit åndedræt skrive og slette sig selv.

Du låner min blyant
og skriver noget,
jeg aldrig ville have tænkt.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Da jeg får den tilbage,
er den kortere
og på en måde større.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

En revne

Vinteren summer under radiatorens metal.
Jeg vågner med et lille blink af mig selv.

Skålen har en tynd revne.
Vi bruger den stadig til brød.
Jeg vender den ikke længere

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

væk fra gæsterne.
De er kommet
for at spise med os.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Mørk morgen

Morgenen tænder sine hvide kredsløb.
Frosten holder husene fast i deres navne.

Støvlerne står ved sengen.
Dagen virker allerede lang.
Jeg tager den ikke på

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

hele på én gang.
Først den venstre.
Så den højre.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Fuglefoder

Januarlyset står som kold strøm i ruden.
Byen starter langsomt bag glasset.

Jeg fylder frø i huset.
Fuglen venter i hækken,
til jeg er væk.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Det, jeg giver,
behøver ikke gøre mig
til midtpunkt.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

21. JANUAR · KAPITEL 21 AF 365

Det halve svar

Morgenen tænder sine hvide kredsløb.
Frosten holder husene fast i deres navne.

Telefonen er tavs.
Jeg opfinder din vrede,
din ligegyldighed, dit farvel.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Senere skriver du:
Undskyld. Jeg sov.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

Tøvejr

Sneens tavshed ligger elektrisk over vejen.
Alt ser nulstillet ud, men intet er begyndt forfra.

Fra taget falder dråber
med god tid imellem.
Vinteren går ikke

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

pludselig fra os.
Den øver sig
på at slippe.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Arv

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Træskeen har en mørk kant
efter en gryde, der kogte tør.
Min mor lo, når hun fortalte det.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Jeg rører i suppen
og savner hendes måde
at have taget fejl på.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Gadelampen

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Lyset når ikke langt
i tågen.
Det står alligevel tændt

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

og gør sit lille stykke
gade synligt.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Ved siden af

Morgenen tænder sine hvide kredsløb.
Frosten holder husene fast i deres navne.

Dine sko står skævt ved mine.
Vi har ikke gået
samme vej i dag.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Nu står de her
og bliver tørre
sammen.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Jeg lukker døren. Noget i mig bliver stående udenfor.

Søndagshånd

Sneens tavshed ligger elektrisk over vejen.
Alt ser nulstillet ud, men intet er begyndt forfra.

Bogen ligger åben,
men din hånd sover på siden.
Jeg lader helten vente.

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

Der er allerede nogen
her,
jeg gerne vil blive hos.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Kulstøv

Vinteren summer under radiatorens metal.
Jeg vågner med et lille blink af mig selv.

Jeg tegner et træ
og får nat på fingrene.
Da jeg vasker dem,

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

står træet tilbage.
Noget af det mørke
kunne bruges.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Vækst i det skjulte

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Jorden viser ingenting.
Under den arbejder rødderne
uden applaus.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Jeg øver mig
i ikke at grave op
for at se, om noget lykkes.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Den sidste småkage

Sneens tavshed ligger elektrisk over vejen.
Alt ser nulstillet ud, men intet er begyndt forfra.

Vi deler den sidste småkage
med en kniv, der er for stor.
Du får den pæneste halvdel.

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

Jeg får krummerne
og lov til
at drille dig med det.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Navnet i sneen

Kulden har lagt en tynd skærm over verden.
Jeg ser mit åndedræt skrive og slette sig selv.

Jeg skriver dit navn i sneen.
Ved middag er det væk.
Du kommer hjem alligevel.

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

Der findes mere holdbare steder
at være skrevet.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Januars lomme

Gadelamperne hænger endnu i dagslyset.
Natten vil ikke helt logge af.

Måneden samler sit mørke sammen.
Bag hegnet bliver lyset hængende
lidt længere.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Jeg tager det med hjem
uden at kunne
holde det fast.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

MÅNED 2

Februar

1. FEBRUAR · KAPITEL 32 AF 365

Kort måned

Vinduerne spejler himlen som slukkede skærme.
Et sted bag dem vågner nogen samtidig med mig.

Februar kommer
med færre lommer.
Jeg lægger ikke

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

mindre liv i dem,
bare lidt færre
ting, jeg skal nå.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Spor over gården

Kulden slipper ikke, men dens greb flimrer.
Noget under huden tror allerede på forår.

Fuglen har skrevet
hele vejen til hækken.
Jeg kan ikke læse det,

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

men standser alligevel
som foran
et vigtigt brev.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg tager øjeblikket med mig som en ulæst besked.

3. FEBRUAR · KAPITEL 34 AF 365

Indersiden

Morgenen går i blå toner gennem køkkenet.
Kaffen damper som en lille maskine med sjæl.

Halstørklædet lugter
af regn og dit hjem.
Jeg lånte det for kuldens skyld.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Resten af varmen
var ikke aftalt.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

På klem

Vinduerne spejler himlen som slukkede skærme.
Et sted bag dem vågner nogen samtidig med mig.

Døren står på klem.
Du siger, jeg må komme ind.
Jeg bliver et øjeblik

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

ved den smalle stribe lys
og vænner mig til,
at du mener det.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

5. FEBRUAR · KAPITEL 36 AF 365

Det lille nej

Måneden er kort, men stilheden er dyb.
Jeg kan høre hjertet arbejde mellem beskederne.

Jeg siger nej
så lavt,
at jeg næsten beder om lov.

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

Du nikker.
Rummet bliver større,
ikke mindre.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

To cykler

Måneden er kort, men stilheden er dyb.
Jeg kan høre hjertet arbejde mellem beskederne.

Vores cykler læner sig
så tæt op ad hinanden,
at jeg må løfte din

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

før jeg kan tage min.
Sådan kan en morgen
også begynde.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

7. FEBRUAR · KAPITEL 38 AF 365

Læsevinduet

Vinduerne spejler himlen som slukkede skærme.
Et sted bag dem vågner nogen samtidig med mig.

Udenfor regner det.
Inde i bogen er det sommer.
Jeg sidder mellem to slags vejr

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

og glemmer
at se på klokken.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

8. FEBRUAR · KAPITEL 39 AF 365

Et glas vand

Måneden er kort, men stilheden er dyb.
Jeg kan høre hjertet arbejde mellem beskederne.

Du rækker mig vand,
da ordene sætter sig fast.
Glasset løser ingenting.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Alligevel kan jeg
begynde igen.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Det uparrede

Februar står med blå strøm i murene.
Lyset vender tilbage i små ulovlige doser.

Sokken hænger alene.
Vi ved begge,
at den anden findes et sted.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Det er ikke altid nok
til at finde den.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

10. FEBRUAR · KAPITEL 41 AF 365

Grenens arbejde

Vinduerne spejler himlen som slukkede skærme.
Et sted bag dem vågner nogen samtidig med mig.

Grenen står mod himlen
som en ufærdig sætning.
Jeg tilføjer ingenting.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Den ved mere
om forår,
end jeg gør.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Mellem os

Dagen er blevet nogle minutter længere.
Jeg opdager det som en fejl i mørket.

Vi sidder overfor hinanden
med noget usagt imellem os.
Kaffen bliver kold.

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

Endelig spørger du:
Skal jeg begynde?

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

12. FEBRUAR · KAPITEL 43 AF 365

Katten og verden

Morgenen går i blå toner gennem køkkenet.
Kaffen damper som en lille maskine med sjæl.

Katten lægger sig
på alle overskrifterne.
For en stund

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

kan verden kun læses
som en varm ryg
og en langsom vejrtrækning.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

13. FEBRUAR · KAPITEL 44 AF 365

Det slidte ærme

Vinduerne spejler himlen som slukkede skærme.
Et sted bag dem vågner nogen samtidig med mig.

Trøjen er tynd ved albuen.
Du siger, jeg burde købe en ny.
Jeg stryger hånden

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

over det sted,
hvor mine dage
har lænet sig frem.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Hjertet i køkkenet

Måneden er kort, men stilheden er dyb.
Jeg kan høre hjertet arbejde mellem beskederne.

Ingen roser på bordet.
Du har husket
den kaffe, jeg bedst kan lide.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Jeg kysser dig
midt i en sætning
om indkøb.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Efter skænderiet

Kulden slipper ikke, men dens greb flimrer.
Noget under huden tror allerede på forår.

Vi sætter stolene tilbage.
Gulvet har ikke flyttet sig,
men vi går forsigtigt.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Du spørger, om jeg vil have te.
Jeg siger ja
til mere end teen.

Dit ansigt ændrer sig med lyset.
Jeg genkender dig i alle versionerne.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

16. FEBRUAR · KAPITEL 47 AF 365

Blyantens ende

Februar står med blå strøm i murene.
Lyset vender tilbage i små ulovlige doser.

Blyanten er næsten brugt op.
Jeg holder anderledes om den.
Der er stadig noget

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

at sige,
selv om hånden
må lære en ny måde.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

17. FEBRUAR · KAPITEL 48 AF 365

Vintergæk

Morgenen går i blå toner gennem køkkenet.
Kaffen damper som en lille maskine med sjæl.

En vintergæk bøjer hovedet
over sit eget mod.
Jeg knæler for at se den.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Vi er begge kommet
tættere på jorden
i år.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Jeg lukker døren. Noget i mig bliver stående udenfor.

Ventetid

Dagen er blevet nogle minutter længere.
Jeg opdager det som en fejl i mørket.

Toget er forsinket.
Vi holder op med
at se på uret samtidig.
Så spørger du,

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

hvor jeg skal hen.
Nu er vi allerede
på vej et sted.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

19. FEBRUAR · KAPITEL 50 AF 365

Glæden i en pose

Dagen er blevet nogle minutter længere.
Jeg opdager det som en fejl i mørket.

Brødet er stadig varmt.
Jeg bærer det hjem
mod brystet.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

En ganske almindelig tirsdag
kan godt dufte
af noget, man har ventet på.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

20. FEBRUAR · KAPITEL 51 AF 365

Den fremmede hånd

Februar står med blå strøm i murene.
Lyset vender tilbage i små ulovlige doser.

En vante ligger på rækværket.
Nogen har løftet den
fra den våde jord.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Jeg tænker på den hånd,
som ikke ejede den,
men alligevel bøjede sig.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Solsiden

Morgenen går i blå toner gennem køkkenet.
Kaffen damper som en lille maskine med sjæl.

En firkant sol
flytter sig over gulvet.
Katten følger med.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Jeg bliver siddende
og kalder det
en travl dag.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Uden forklaring

Kulden slipper ikke, men dens greb flimrer.
Noget under huden tror allerede på forår.

Du lukker bogen,
da jeg kommer ind.
Jeg spørger ikke.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Der må gerne være rum
i dit liv,
hvor jeg ikke tænder lyset.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Den gamle sang

Kulden slipper ikke, men dens greb flimrer.
Noget under huden tror allerede på forår.

Radioen spiller en sang,
jeg troede, jeg havde glemt.
Min mund begynder før mig.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Et yngre menneske
kan stadig finde vej
ud gennem min stemme.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

24. FEBRUAR · KAPITEL 55 AF 365

Hænder i lommer

Vinduerne spejler himlen som slukkede skærme.
Et sted bag dem vågner nogen samtidig med mig.

Jeg står med hænderne i lommerne
og venter på mod.
Det viser sig ikke

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

at komme gående.
Jeg tager én hånd op
og banker på.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Et sted at lande

Måneden er kort, men stilheden er dyb.
Jeg kan høre hjertet arbejde mellem beskederne.

Fuglen lander på ledningen.
Den gynger lidt
under den lille vægt.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Selv det, der kan flyve,
har brug for noget
at give efter på.

Jeg står stille, mens alt omkring mig sender data videre.
For et øjeblik er min tavshed det mest levende i gaden.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

Mere lys

Februar står med blå strøm i murene.
Lyset vender tilbage i små ulovlige doser.

Gardinet bevæger sig
ved det åbne vindue.
Kulden er den samme,

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

men jeg hører en fugl
og kalder den
noget andet.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

At låne stilhed

Kulden slipper ikke, men dens greb flimrer.
Noget under huden tror allerede på forår.

Du spørger ikke,
hvorfor jeg er stille.
Du sætter dig bare.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Efter et stykke tid
har tavsheden
fået plads til os begge.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

28. FEBRUAR · KAPITEL 59 AF 365

Februars farvel

Dagen er blevet nogle minutter længere.
Jeg opdager det som en fejl i mørket.

Omkring stenen
smelter sneen først.
Jeg går forbi hver dag

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

og ser jorden
få sit navn
tilbage.

Hvis jeg ændrer mening, hvem af os havde så ret?
Den gamle mig er ikke til stede til at svare.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

MÅNED 3

Marts

Den våde sti

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Stien giver efter
under mine sko.
Jeg kommer hjem

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

med jorden på mig
og ingen tvivl om,
at jeg har været ude.

Jeg kan ikke finde grænsen mellem vane og vilje.
Måske flytter den sig, når man ser på den.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

Frøposen

Lyset kommer tilbage med beskidte sko.
Det træder lige ind i alle rummene.

På billedet blomstrer det allerede.
I min hånd ligger
frø som små spørgsmål.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Jeg læser bagsiden
og begynder
med mørke og vand.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Vinden tager ordet

Under fliserne arbejder rødderne i mørket.
Ingen har givet dem adgang.

Jeg havde planlagt
en rolig tur.
Vinden taler hele vejen.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Til sidst holder jeg op
med at svare
og går.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Regnorm

Vinden skubber til byens faste geometri.
Jeg mærker mine egne kanter give sig.

Regnormen krydser flisen
langsomt og uden undskyldning.
Jeg flytter min fod.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Et øjeblik er min store verden
indrettet
efter dens lille vej.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

Gummistøvler

Under fliserne arbejder rødderne i mørket.
Ingen har givet dem adgang.

Barnet hopper i pytterne.
Jeg siger pas på
af gammel vane.

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

Så rammer vandet mig.
Vi ser på hinanden
og griner af min vane.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Før udspring

Vinden skubber til byens faste geometri.
Jeg mærker mine egne kanter give sig.

Grenen står i en flaske
på køkkenbordet.
Hver morgen ser jeg efter.

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

Den åbner sig først,
da jeg har glemt
at holde vagt.

Jeg prøver at huske, hvornår denne udgave af mig begyndte.
Der findes ingen dato.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

Vinduesvask

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Jeg vasker vinteren
af vinduet.
Træet udenfor

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

har stået der hele tiden.
Alligevel hilser jeg
som på noget nyt.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Den ledige stol

Foråret starter ikke med fanfare.
Det starter som støj i et system, der troede sig lukket.

Ingen spørger,
hvor jeg plejer at sidde.
Du trækker bare stolen ud.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Jeg sætter mig
før min gamle usikkerhed
når at komme med.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

En anden vej

Regnen løber som signaler gennem rendestenen.
Noget grønt svarer uden ord.

Vi vælger stien gennem skoven.
Den tager længere tid.
Da vi kommer frem,

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

har vi noget
at fortælle hinanden
om selve vejen.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

Spiren

Foråret starter ikke med fanfare.
Det starter som støj i et system, der troede sig lukket.

En grøn bue
løfter jorden.
Den ser alt for blød ud

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

til det arbejde.
Jeg stiller vandkanden
forsigtigt fra mig.

Hvis jeg ændrer mening, hvem af os havde så ret?
Den gamle mig er ikke til stede til at svare.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Modvind

Lyset kommer tilbage med beskidte sko.
Det træder lige ind i alle rummene.

Jeg cykler mod vinden
og bliver vred på luften.
På hjemvejen glemmer jeg

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

at takke den.
Mine ben ved godt,
at noget hjalp.

Jeg går tilbage for at kontrollere noget.
Det er stadig dér, men ikke helt på samme måde.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Det første insekt

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

En flue vågner
i vindueskarmen.
Den støder mod lyset
igen og igen.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Jeg åbner vinduet
og lærer ingenting
om tålmodighed den dag.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Hækkens hemmelighed

Regnen løber som signaler gennem rendestenen.
Noget grønt svarer uden ord.

Hækken er endnu bar.
Jeg ser reden
og ser væk igen.

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

Man kan godt opdage noget
uden at gøre det
til sit.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Et spørgsmål

Foråret starter ikke med fanfare.
Det starter som støj i et system, der troede sig lukket.

Du spørger,
om jeg har det godt.
Jeg svarer ja.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Du bliver stående.
Så får spørgsmålet
tid til at virke.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

Regn på taget

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Regnen øver samme rytme
hele natten.
Jeg vågner og lytter.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Noget kan gentage sig
uden at kræve,
at jeg gør det samme.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

For lille potte

Vinden skubber til byens faste geometri.
Jeg mærker mine egne kanter give sig.

Rødderne finder vej
ud gennem bunden.
Jeg troede, planten var gået i stå.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Den var bare vokset
fra det rum,
jeg havde givet den.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Broen

Under fliserne arbejder rødderne i mørket.
Ingen har givet dem adgang.

Vi mødes midt på broen.
Du er på vej
hvorfra jeg kommer.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Ingen af os behøver vende om
for at standse
et øjeblik.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Det tabte søm

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Sømmet bøjer under hammeren.
Jeg bander.
Du henter et nyt

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

uden at forklare mig,
hvordan jeg skulle
have ramt.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

19. MARTS · KAPITEL 78 AF 365

Jord under neglene

Lyset kommer tilbage med beskidte sko.
Det træder lige ind i alle rummene.

Jeg glemmer handskerne.
Jorden følger med ind
i de fine linjer på hænderne.

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

Senere peger jeg på kortet
og finder stadig
haven på mig.

Hvis jeg ændrer mening, hvem af os havde så ret?
Den gamle mig er ikke til stede til at svare.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

20. MARTS · KAPITEL 79 AF 365

Lige langt

Under fliserne arbejder rødderne i mørket.
Ingen har givet dem adgang.

Dagen og natten
nærmer sig hinanden.
Jeg tænker på alt det,

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

der ikke skal vinde,
men lære
at dele pladsen.

Jeg kan ikke finde grænsen mellem vane og vilje.
Måske flytter den sig, når man ser på den.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

At vende sig

Lyset kommer tilbage med beskidte sko.
Det træder lige ind i alle rummene.

Fuglen drejer hovedet.
Verden kommer fra
en anden vinkel.

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

Jeg prøver det samme
med noget, du sagde
i går.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Det grønne brev

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Knoppen sender et blad ud.
Ingen kuvert.
Ingen forklaring.

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

Jeg læser den grønne linje
og lader svaret
vente.

Jeg husker øjeblikket anderledes end i går.
Enten ændrer mindet sig, eller også gør jeg.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Vasketøj

Regnen løber som signaler gennem rendestenen.
Noget grønt svarer uden ord.

Skjorterne fyldes af vind.
Et øjeblik ligner de mennesker,
der er på vej ind

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

i en dans.
Vi kommer hjem
til tørre ærmer.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Fortovets blomst

Foråret starter ikke med fanfare.
Det starter som støj i et system, der troede sig lukket.

Mellem fliserne
gror noget, vi ikke såede.
Du kalder det ukrudt.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

Jeg spørger, hvad det hedder.
Så bliver vi stående
begge to.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Lånt tid

Regnen løber som signaler gennem rendestenen.
Noget grønt svarer uden ord.

Lånebogen skal afleveres.
Jeg mangler slutningen.
På vej til biblioteket

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

tænker jeg på helten,
som må klare sig
uden mig lidt endnu.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Torden langt væk

Foråret starter ikke med fanfare.
Det starter som støj i et system, der troede sig lukket.

Tordenen går langs horisonten.
Her er der stille.
Jeg har kendt dage,

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

hvor mit ansigt
og det indeni
havde samme afstand.

Et øjeblik genkender jeg ikke stemmen i mit eget hoved.
Så siger den noget, kun jeg kunne vide.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Sand i entreen

Lyset kommer tilbage med beskidte sko.
Det træder lige ind i alle rummene.

Vi fejer sandet sammen
efter turen.
En lille strand
vokser ved panelet.

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

Det er besværligt,
at gode dage
også drysser.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

Et ærligt måske

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Jeg siger måske
og venter på din skuffelse.
Du spørger, hvornår jeg ved mere.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Pludselig er tvivlen
et sted, vi kan stå,
ikke noget, jeg skal skjule.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Rengjort rede

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Jeg gør fuglehuset rent.
Ingen har lovet
at flytte ind.

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

Alligevel vender jeg åbningen
mod morgensolen
og skruer det fast.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Skævt lys

Marts river vinterens kabler løs.
Jorden blinker mørkt under det gamle græs.

Lyset falder skævt
over bordets ridser.
De ser smukke ud nu.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Jeg husker stadig,
hvor vred jeg var,
da de kom.

Jeg husker øjeblikket anderledes end i går.
Enten ændrer mindet sig, eller også gør jeg.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Marts går videre

Under fliserne arbejder rødderne i mørket.
Ingen har givet dem adgang.

Marts går ud
ad den våde låge.
På trinet ligger
et grønt spor.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Jeg følger ikke efter.
Jeg lader haven
komme til mig.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

MÅNED 4

April

Næsten sandt

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Du fortæller mig noget
med alvorlige øjne.
Jeg tror dig
i tre hele sekunder.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Bagefter griner vi
af hvor gerne
jeg ville.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Jeg lukker døren. Noget i mig bliver stående udenfor.

Åben jakke

Træerne tænder ét blad ad gangen.
Grønt breder sig som en stille infektion.

Jeg går med jakken åben.
Kulden finder vej ind.
Foråret og jeg

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

er endnu ikke enige
om temperaturen.

Et gammelt fotografi påstår, at jeg var dér.
Jeg må stole på papiret.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Fuglesang

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Fuglen synger før nogen
har bedt om det.
Jeg ligger vågen

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

og prøver at huske,
hvornår jeg sidst
gjorde det samme.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

Den skæve tulipan

April lader verden være både sand og modsigende.
Det føles mere ærligt sådan.

Tulipanen bøjer sig
ud af buketten.
Jeg vender vasen.

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

Den finder lyset igen.
Til sidst lader jeg
den stå.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Kridtstregen

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Barnet tegner en grænse.
Herfra er der hav.
Jeg tager et stort skridt

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

over den tørre asfalt
og bliver budt
velkommen i land.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

En håndfuld april

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Jorden er kold i hånden.
Frøet er næsten ingenting.
Alligevel laver jeg plads

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

til noget,
der kan blive større
end min forventning.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

På en bænk

Træerne tænder ét blad ad gangen.
Grønt breder sig som en stille infektion.

Bænken er våd i den ene side.
Du sætter dig tættere på.
Jeg siger ingenting

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

til regnen,
som gjorde det muligt.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Biernes dør

April skifter ansigt hvert femte minut.
Himlen kan ikke beslutte, hvem den er.

Bien går ind i blomsten
uden at banke på.
Den kommer ud igen

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

med arbejde på benene.
Jeg bliver ved med
at kalde det sommerferie.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

Den glemte aftale

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Din kop står klar.
Min besked står ulæst.
Jeg bliver vred,

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

før jeg bliver bekymret.
Begge dele fortæller,
at jeg ventede dig.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

10. APRIL · KAPITEL 100 AF 365

Et nyt blad

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Bladet åbner sig
langs sine egne folder.
Jeg står med en gammel plan

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

og prøver at huske,
hvem der egentlig
tegnede den.

Jeg går tilbage for at kontrollere noget.
Det er stadig dér, men ikke helt på samme måde.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Regnfrakken

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Frakken drypper i entreen.
Du siger, der er vand overalt.
Jeg siger, turen var god.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Vi har begge ret
og finder
en klud.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

12. APRIL · KAPITEL 102 AF 365

Over muren

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Planten kender muren
som noget at vokse på.
Jeg kender den

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

som noget, der skiller.
Vi ser åbenbart
ikke samme sted.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

13. APRIL · KAPITEL 103 AF 365

Inden svaret

Træerne tænder ét blad ad gangen.
Grønt breder sig som en stille infektion.

Jeg vil gerne svare klogt.
Du vil gerne høres.
Mellem de to ønsker

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

lægger jeg blyanten
og ser på dig.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

En tom urtepotte

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Potten står tom efter vinteren.
Jeg rydder ikke straks
op i den.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Der skal også være plads
til at finde ud af,
hvad jeg savner.

Jeg går tilbage for at kontrollere noget.
Det er stadig dér, men ikke helt på samme måde.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

Vinden i bogen

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Vinden vender siden,
før jeg er færdig.
Jeg lægger en sten på hjørnet.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Nogle historier
vil jeg selv bestemme
tempoet i.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

Æggeskallen

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Under hækken ligger
en blå skal.
Jeg samler den ikke op.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Noget har forladt
sin første verden
her i morges.

Jeg går tilbage for at kontrollere noget.
Det er stadig dér, men ikke helt på samme måde.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

17. APRIL · KAPITEL 107 AF 365

Den lille omvej

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Du går en omvej
for at se træet blomstre.
Jeg følger med

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

og glemmer
den tid,
jeg troede, vi mistede.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

18. APRIL · KAPITEL 108 AF 365

Mellem bygerne

April skifter ansigt hvert femte minut.
Himlen kan ikke beslutte, hvem den er.

Himlen ligger i vandpytten.
En støvle rammer den.
Et øjeblik er alt

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

stjerner og stænk.
Så samler himlen
sig igen.

Jeg står stille, mens alt omkring mig sender data videre.
For et øjeblik er min tavshed det mest levende i gaden.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

At blive spurgt

April lader verden være både sand og modsigende.
Det føles mere ærligt sådan.

Du spørger, før du hjælper.
Det tager kun et øjeblik.
I det øjeblik

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

får jeg lov
at være mere
end den, der mangler noget.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

20. APRIL · KAPITEL 110 AF 365

Den gamle havelåge

April lader verden være både sand og modsigende.
Det føles mere ærligt sådan.

Lågen knirker,
som den altid har gjort.
Jeg kunne smøre hængslet.

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

Men så ville jeg ikke høre
dig komme
hjem ad den vej.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

21. APRIL · KAPITEL 111 AF 365

Lidt for tidligt

April lader verden være både sand og modsigende.
Det føles mere ærligt sådan.

Jeg tager glasset af spiren.
Luften er stadig kold.
Den bøjer sig.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Jeg sætter glasset tilbage
og kalder ikke
forsigtighed for nederlag.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

I samme jord

Byen lugter af våd asfalt og begyndelser.
Jeg går gennem den med åbne kredsløb.

Vi sår i samme bed.
Dit kommer først.
Jeg bøjer mig over mit

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

stykke jord
og mærker, hvor svært det er
at glæde sig uden at måle.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

23. APRIL · KAPITEL 113 AF 365

Støvet i lyset

April skifter ansigt hvert femte minut.
Himlen kan ikke beslutte, hvem den er.

Solstriben afslører støvet.
Jeg så det ikke før.
Rummet er ikke blevet

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

mere urent.
Bare lettere
at se.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

En gren til dig

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Jeg tager en gren med hjem.
Du siger, vi mangler en vase.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Vi finder en flaske.
Det blomstrer alligevel.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

Det, vi øver

April lader verden være både sand og modsigende.
Det føles mere ærligt sådan.

Snørebåndet bliver ved
med at gå op.
Du vil ikke have hjælp.

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

Jeg venter ved døren
og lærer noget
om at binde mine hænder.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Rundt om stenen

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Bækken tager ikke stenen
væk fra vejen.
Den finder flere veje.

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

Jeg bliver stående
med mit ene
sure svar.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Spor af regn

Regn og sol skriver oven i hinanden.
Ingen version får lov at være den sidste.

Dråberne sidder på bladet
som noget, det har pyntet sig med.
I går kaldte jeg

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

det samme vejr
ødelæggende.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Den åbne hånd

Lyset rammer mig hårdt fra en ny vinkel.
Mit spejlbillede ser ud til at vide noget først.

Frøet ligger i din hånd.
Du vil gerne se det vokse.
Så kommer det svære:

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

at lægge det
fra dig.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

Efter besøget

April skifter ansigt hvert femte minut.
Himlen kan ikke beslutte, hvem den er.

Døren lukker efter jer.
På bordet ligger servietten,
du foldede, mens du lyttede.

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

Jeg lader den ligge
til i morgen.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

30. APRIL · KAPITEL 120 AF 365

April på tærsklen

Træerne tænder ét blad ad gangen.
Grønt breder sig som en stille infektion.

Kronblade driver ind
i entreen.
Jeg fejer nogle ud

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

og lader ét blive.
Måneden behøver ikke
gå helt endnu.

Jeg prøver at huske, hvornår denne udgave af mig begyndte.
Der findes ingen dato.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

MÅNED 5

Maj

Den grønne dør

Maj står åben som et vindue efter regn.
Alt levende sender for mange signaler på én gang.

Maj åbner lågen
uden at finde nøglen.
Hele hækken følger med.

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

Jeg står i entreen
med vinterens frakke
over armen.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Stemmer i gården

Duften af jord ligger mellem bilernes varme metal.
To verdener ånder i samme gade.

Naboerne taler over hegnet.
Ingen inviterede til møde.
Alligevel bliver noget

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

ordnet mellem husene,
mens solen
tørrer træværket.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Mælkebøtte

Duften af jord ligger mellem bilernes varme metal.
To verdener ånder i samme gade.

Den gule blomst
står midt i plænen.
Jeg når at kalde den forkert,

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

før et barn
plukker den
til mig.

Et øjeblik genkender jeg ikke stemmen i mit eget hoved.
Så siger den noget, kun jeg kunne vide.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Eftertanke

Løvet har overtaget facaderne.
Betonen må dele plads med noget, den ikke kan styre.

Jeg visker min første streg ud.
Papiret husker den lidt.
Det nye ansigt

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

får en skygge,
jeg ikke havde
planlagt.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

Flaget

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Flaget slår mod stangen.
Jeg ser på hænderne,
der hejste det.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Der findes glæde,
som også har noget
svært med sig.

Jeg kan ikke finde grænsen mellem vane og vilje.
Måske flytter den sig, når man ser på den.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Græs på knæene

Maj står åben som et vindue efter regn.
Alt levende sender for mange signaler på én gang.

Du kommer ind
med grønt på begge knæ.
Jeg spørger, hvad der skete.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Du fortæller om en bille.
Så var bukserne
åbenbart godt brugt.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

Duftens vej

Solen bliver hængende efter arbejdstid.
Dagen nægter at lukke ned.

Syrenerne står bag muren.
Jeg kan ikke se dem endnu.
Duften kommer først,

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

som nogen jeg holder af,
der allerede ler
i entreen.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

8. MAJ · KAPITEL 128 AF 365

Det usikre skridt

Duften af jord ligger mellem bilernes varme metal.
To verdener ånder i samme gade.

Stenen ser fast ud.
Jeg prøver den med foden.
Du venter på den anden side

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

uden at sige,
at det er nemt.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

Måltid ude

Morgenen er næsten for lys til at tro på.
Jeg går ud i den og bliver synlig for mig selv.

Vi spiser udenfor.
En myre undersøger brødet.
Du flytter tallerkenen,

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

jeg flytter krummen.
Vi har forskellige måder
at have gæster på.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Det glemte ur

Solen bliver hængende efter arbejdstid.
Dagen nægter at lukke ned.

Uret ligger på bordet.
Jeg arbejder videre i haven.
Først da skyggen når mig,

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

opdager jeg,
at tiden også kan
gå forbi uden lyd.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Jeg lukker døren. Noget i mig bliver stående udenfor.

En vens latter

Duften af jord ligger mellem bilernes varme metal.
To verdener ånder i samme gade.

Jeg havde tænkt mig
at holde mig alvorlig.
Så begynder du at le.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Min sorg bliver siddende,
men den rykker lidt,
så latteren også kan være der.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

12. MAJ · KAPITEL 132 AF 365

Fuglebadet

Morgenen er næsten for lys til at tro på.
Jeg går ud i den og bliver synlig for mig selv.

Fuglen bader
som om vandet var opfundet
i dag.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Jeg stiller den beskidte kop
fra mig
og ser færdigt.

Jeg står stille, mens alt omkring mig sender data videre.
For et øjeblik er min tavshed det mest levende i gaden.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

At slå rod

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Træet står bundet til en pæl.
Det er ikke frihed endnu,
men heller ikke fangenskab.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Jeg løsner båndet
lidt,
da stammen vokser.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

En hånd på ryggen

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Du lægger hånden på min ryg
uden at skubbe.
Jeg kan selv gå videre.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Det var godt,
at du vidste
begge dele.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Den lyse aften

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Vi glemmer at tænde lampen.
Ansigterne bliver langsomt mørke,
men samtalen gør ikke.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Ude ved hækken
begynder nogen at synge.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

Haveslangen

Duften af jord ligger mellem bilernes varme metal.
To verdener ånder i samme gade.

Slangen slår en knude,
hver gang jeg skynder mig.
Jeg lægger den ud

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

på græsset
og ser, hvor enkelt
det besværlige kan begynde.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

Uden at eje

Løvet har overtaget facaderne.
Betonen må dele plads med noget, den ikke kan styre.

Sommerfuglen lander kort.
Jeg holder hånden stille.
Det er fristende

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

at kalde det et møde,
den også ønskede.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Bogens rand

Morgenen er næsten for lys til at tro på.
Jeg går ud i den og bliver synlig for mig selv.

I bogens rand
har nogen sat en streg.
Jeg læser sætningen igen.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

En fremmed har stået
stille her
før mig.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Den lange pause

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Du leder efter et ord.
Jeg kender måske det rigtige,
men lader være

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

med at række det frem.
Din sætning
skal kunne finde hjem selv.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Foråret glemmer

Maj står åben som et vindue efter regn.
Alt levende sender for mange signaler på én gang.

Cyklen er dækket af blomsterblade.
Træet har ikke tænkt på,
at jeg skal på arbejde.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Jeg børster sædet rent
og tager resten
med.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

En god undskyldning

Morgenen er næsten for lys til at tro på.
Jeg går ud i den og bliver synlig for mig selv.

Du har limet båden.
Den lækker stadig lidt.
Men du bliver ved siden af,

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

da vi sætter den i vandet.
Det er dér,
jeg tror på dit undskyld.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Små hænder

Maj står åben som et vindue efter regn.
Alt levende sender for mange signaler på én gang.

Din hånd lukker
om én af mine fingre.
Du tror måske,

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

at jeg viser vej.
Jeg følger mindst lige så meget
dit greb.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Ukrudtstid

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Jeg trækker planten op
og overraskes over roden.
Det, der så lille ud,

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

havde allerede
et helt liv
under overfladen.

Jeg prøver at huske, hvornår denne udgave af mig begyndte.
Der findes ingen dato.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

At komme igen

Løvet har overtaget facaderne.
Betonen må dele plads med noget, den ikke kan styre.

Jeg banker på
efter lang tid.
Du åbner og siger mit navn.

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

Ingen forklaring først.
Bare navnet,
som stadig passer.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

Solen på muren

Morgenen er næsten for lys til at tro på.
Jeg går ud i den og bliver synlig for mig selv.

Bladenes skygger
bevæger sig over muren.
Den står stille

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

og bliver alligevel
ved med at ændre
udtryk.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Et bord til flere

Solen bliver hængende efter arbejdstid.
Dagen nægter at lukke ned.

Vi finder en tallerken mere.
Ingen spørger,
om den passer til de andre.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Maden når rundt.
Det gør fortællingerne
også.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Det, du så

Solen bliver hængende efter arbejdstid.
Dagen nægter at lukke ned.

Du kalder mig hen
for at vise en bille.
Jeg siger vent

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

og hører selv,
hvor ofte mit vigtige
lukker døren for dit.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

Før regnen

Løvet har overtaget facaderne.
Betonen må dele plads med noget, den ikke kan styre.

Bladene vender sig
i den tunge luft.
Vi får tøjet ind
i sidste øjeblik.

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

Nogle gange er omsorg
bare at løbe
sammen med en kurv.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Et navn mere

Maj flimrer grønt gennem kroppen.
Jeg kan ikke afgøre, om længslen kommer udefra eller indefra.

Jeg lærer navnet på blomsten.
Den ændrer sig ikke.
Men næste gang jeg går forbi,

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

har jeg noget
at hilse med.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Aftensol

Duften af jord ligger mellem bilernes varme metal.
To verdener ånder i samme gade.

Stolens skygge
bliver længere end stolen.
Du sidder stille

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

i den sidste varme.
Jeg tager ikke billedet.
Jeg sætter mig.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Maj gemmer sig

Maj står åben som et vindue efter regn.
Alt levende sender for mange signaler på én gang.

Jeg lægger et blad i bogen.
Det mister sin farve
langsomt.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Til vinter vil jeg finde det
og huske noget,
det ikke kunne gemme.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

MÅNED 6

Juni

Åbent vindue

Juni kører lyset helt ud til kanten.
Natten bliver kun en mørkere tone i dagen.

Morgenen kommer ind
med lyde fra gården.
Jeg kan ikke vælge

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

kun fuglene.
Sommeren har også
en nabo, der borer.

Jeg står stille, mens alt omkring mig sender data videre.
For et øjeblik er min tavshed det mest levende i gaden.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

2. JUNI · KAPITEL 153 AF 365

Bare tæer

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Græsset er koldt endnu.
Mine fødder protesterer.
Resten af mig

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

har allerede besluttet,
at det er sommer.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Det lille frø

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Et frø sidder i mit ærme.
Jeg opdager det på arbejdet.
En hel plante

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

har sendt sin mulighed
med mig
i bussen.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

Jordbær

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Jordbærret farver fingrene.
Jeg kunne have brugt en gaffel.
Men så havde sommeren

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

ikke fulgt med
mig videre
på den måde.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

At blive hørt

Vinduer står åbne mod aftenen.
Stemmer flyder mellem lejlighederne som løse forbindelser.

Du gentager ikke mit råd.
Du gentager mine ord
for at se, om du forstod dem.

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

Jeg retter én ting.
Så kan vi begynde
at tale.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Skyggenes bord

Solen går sent hjem.
Jeg glemmer, hvem der bestemte klokken.

Vi flytter bordet
ind under træet.
Bladene slipper lys igennem

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

i små stykker.
Det er nok
til at se hinanden.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

En langsom snegl

Juni kører lyset helt ud til kanten.
Natten bliver kun en mørkere tone i dagen.

Sneglen tager hele sin tid
over brættet.
Jeg bøjer mig ned

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

og mister et minut.
Det var et godt minut
at miste.

Et gammelt fotografi påstår, at jeg var dér.
Jeg må stole på papiret.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Det uperfekte brød

Vinduer står åbne mod aftenen.
Stemmer flyder mellem lejlighederne som løse forbindelser.

Brødet sprækker skævt.
Du siger, det dufter godt.
Jeg holder op med

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

at sammenligne det
med billedet
i opskriften.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

9. JUNI · KAPITEL 160 AF 365

Et sted i skyggen

Juni kører lyset helt ud til kanten.
Natten bliver kun en mørkere tone i dagen.

Solen fylder haven.
Du vælger skyggen.
Jeg spørger ikke,

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

hvorfor du ikke nyder vejret.
Du har jo
netop sat dig.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Latter efter regn

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Vi træder begge
forkert i samme pyt.
Et øjeblik er vi

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

våde, sure
og meget enige.
Så ser du på mig.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Den åbne taske

Solen går sent hjem.
Jeg glemmer, hvem der bestemte klokken.

Jeg pakker for meget
til en kort tur.
Du lægger en bog tilbage.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Der skal også være plads
til noget,
vi ikke ved, vi finder.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

12. JUNI · KAPITEL 163 AF 365

Natten bliver blå

Juni kører lyset helt ud til kanten.
Natten bliver kun en mørkere tone i dagen.

Natten gør sig ikke helt mørk.
Den sidder i vinduet
og venter med mig.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Jeg behøver ikke
fortælle den,
hvorfor jeg ikke sover.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Et glas saft

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Du fylder glasset
helt til kanten.
Jeg bærer det forsigtigt
over græsset.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Der findes glæde,
som også kræver
en rolig hånd.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Den gamle bold

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Bolden ligger under hækken.
Vi havde glemt den.
Du sparker forsigtigt.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Pludselig er eftermiddagen
ikke planlagt
længere.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

På vej hjem

Juni kører lyset helt ud til kanten.
Natten bliver kun en mørkere tone i dagen.

Vejen hjem er den samme.
Syrenduften er næsten væk.
Jeg går langsommere,

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

som om jeg kunne
vente den
tilbage.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

Det fælles tæppe

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Tæppet er for lille
til alle vores ting.
Vi flytter taskerne ud
på græsset.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Ingen foreslår,
at et menneske
skal rykke.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Græshoppen

Vinduer står åbne mod aftenen.
Stemmer flyder mellem lejlighederne som løse forbindelser.

Lyden stopper,
når jeg kommer nær.
Jeg står helt stille.
Nogle svar

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

kan kun høres,
når man holder op
med at lede.

Jeg står stille, mens alt omkring mig sender data videre.
For et øjeblik er min tavshed det mest levende i gaden.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

En ven på afstand

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Vi taler i telefon
fra hver vores aften.
Du beskriver regnen.

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

Her er himlen klar.
Alligevel sidder vi
lidt i samme vejr.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Den lille kant

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Koppen står på kanten.
Jeg flytter den ind,
mens du fortæller.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Du opdager det ikke.
Det behøver du
heller ikke.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

20. JUNI · KAPITEL 171 AF 365

Før midsommer

Varmen ligger over asfalten som en synlig tanke.
Horisonten bøjer lidt, når jeg ser længe nok.

Græsset har nået
mit barns knæ.
Om lidt slår vi det.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

I dag går vi
den lange vej
udenom.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Det længste lys

Solen går sent hjem.
Jeg glemmer, hvem der bestemte klokken.

Lyset bliver længe.
Jeg ville gerne bede det
blive lidt endnu.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Men du kalder fra køkkenet,
og jeg går ind
til det liv, det lyste på.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Efter toppen

Vinduer står åbne mod aftenen.
Stemmer flyder mellem lejlighederne som løse forbindelser.

Dagen slipper
næsten umærkeligt
et stykke lys.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Ingen i haven opdager det.
Vi er optaget
af at være her.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Bålstedet

Juni gør verden større end kalenderen.
Alt synes at fortsætte efter kanten.

Bålet er sunket sammen.
Gløderne arbejder videre
uden flammernes store armbevægelser.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Vi taler lavere
og bliver siddende
lidt endnu.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

Aske

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Om morgenen er bålet gråt.
Jeg finder en gren,
der ikke brændte helt.
Noget kan være med

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

i en stor varme
og stadig have
mere tilbage.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Den lånte kasket

Solen går sent hjem.
Jeg glemmer, hvem der bestemte klokken.

Du låner mig din kasket.
Den sidder forkert.
Jeg retter den

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

og går videre
med lidt af din skygge
over ansigtet.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

En dag uden billede

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Vi glemmer at tage billeder.
Senere bliver vi uenige
om farven på båden.

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

Jeg husker dit grin.
Det gør du heldigvis
også.

Dit ansigt ændrer sig med lyset.
Jeg genkender dig i alle versionerne.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Ved vandkanten

Juni kører lyset helt ud til kanten.
Natten bliver kun en mørkere tone i dagen.

Vandet kommer helt hen
og trækker sig tilbage.
Jeg står med bare fødder

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

i en samtale,
der ikke kræver,
at jeg svarer.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Sommerstøv

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Støvet lægger sig på skoene.
Vi går hjem gennem haven.
Jeg banker det meste af

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

ved døren.
Lidt af turen
får lov at komme med ind.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

En stol mere

Sommeren summer i ledninger og insekter.
Jeg kan ikke altid høre forskel.

Du folder en stol ud
til den, der kom sent.
Samtalen standser kort

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

og åbner sig igen.
Det kan gøres
så enkelt.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Juni i lommen

Vinduer står åbne mod aftenen.
Stemmer flyder mellem lejlighederne som løse forbindelser.

Jeg tømmer lommerne:
en sten, et blad,
en kvittering fra en is.

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

Måneden kunne have fyldt mere.
Den fylder nok
til at blive husket.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

MÅNED 7

Juli

Ingen vækkeur

Der er færre mennesker på vejene.
Derfor hører jeg mine egne tanker tydeligere.

Jeg vågner før uret,
selv om det ikke er sat.
Kroppen har gemt

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

alle de morgener,
jeg bad den
skynde sig.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

2. JULI · KAPITEL 183 AF 365

Horisonten

Sommernatten holder sig vågen.
Mørket bliver gennemsigtigt omkring os.

Havet lover ingenting.
Det ligger bare dér
med sin lange linje.

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

Jeg står længe
foran noget,
der ikke vil have noget af mig.

Et gammelt fotografi påstår, at jeg var dér.
Jeg må stole på papiret.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Sand i skoen

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Et sandkorn
følger mig hele vejen.
Jeg kunne standse.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

I stedet går jeg videre
og bliver vred
på hele stranden.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

Den anden halvdel

Juli har sænket tempoet uden at spørge.
Byen ligger og blinker i varmen.

Ferskenen deler sig
skævt om stenen.
Du tager den mindste halvdel.
Jeg ser det

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

og bytter.
Så griner du af
min retfærdighed.

Dit ansigt ændrer sig med lyset.
Jeg genkender dig i alle versionerne.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

Brev hjem

Der er færre mennesker på vejene.
Derfor hører jeg mine egne tanker tydeligere.

Jeg skriver, at her er dejligt.
Det er sandt.
Jeg skriver ikke,

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

at jeg savner køkkenet
og måden, du siger
mit navn fra et andet rum.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Skyens skygge

Sommernatten holder sig vågen.
Mørket bliver gennemsigtigt omkring os.

Skyggen glider over marken.
Kornet tager ikke mørket
personligt.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Jeg ville gerne kunne
lære noget
uden straks at gøre det til et krav.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

7. JULI · KAPITEL 188 AF 365

En dag på bunden

Juli har sænket tempoet uden at spørge.
Byen ligger og blinker i varmen.

Stenen ligger under vandet.
Bølgerne gør den levende.
Jeg tager den op.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Den bliver almindelig
i min hånd.
Jeg lægger den tilbage.

Jeg husker øjeblikket anderledes end i går.
Enten ændrer mindet sig, eller også gør jeg.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

8. JULI · KAPITEL 189 AF 365

For varmt

Juli har sænket tempoet uden at spørge.
Byen ligger og blinker i varmen.

Vi ønskede os sol.
Nu sidder vi i mørket
bag lukkede gardiner.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

På bordet smelter isen.
Vi griner lidt
af vores bestillinger.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

Fars gamle kort

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Kortet folder sig altid
forkert sammen.
Min far kendte vejen
alligevel.

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

Jeg kører langsomt
gennem et landskab,
der har fået færre af hans stemmer.

Et øjeblik genkender jeg ikke stemmen i mit eget hoved.
Så siger den noget, kun jeg kunne vide.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

En myres byrde

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Myren bærer noget,
der er større end den selv.
Jeg kalder den flittig.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Måske ville den hellere
have haft
en mindre opgave.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

På ferie fra mig

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Hængekøjen er ledig.
Jeg lægger mig
og tager alle mine tanker med.

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

Det var åbenbart kun
tasken,
jeg stillede fra mig.

Måske er identitet bare det mønster,
der vender tilbage ofte nok til at få et navn.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Salt

Solen ligger i støvet på gulvet.
Jeg træder gennem den som gennem et gammelt minde.

Huden smager af hav.
Du kysser min skulder
og laver en grimasse.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Kærligheden har også
dage,
hvor den får salt i munden.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Den forkerte afkørsel

Sommernatten holder sig vågen.
Mørket bliver gennemsigtigt omkring os.

Vi kører forkert.
Jeg bliver stille,
du bliver praktisk.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Først ved søen
opdager vi,
at vi er kommet et sted hen.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

Sommergæsten

Sommernatten holder sig vågen.
Mørket bliver gennemsigtigt omkring os.

Natsværmeren finder lampen.
Jeg slukker den
og åbner vinduet.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Der er hjælp,
som begynder
med mindre lys.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

At blive tilbage

Solen ligger i støvet på gulvet.
Jeg træder gennem den som gennem et gammelt minde.

Kufferten står pakket.
Du spørger, om jeg er klar.
Jeg siger ja,

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

men går endnu en gang
ind i rummet,
vi lånte en uge.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

Hvad havet tog

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Bølgen tager sandalen.
Vi løber efter den
grinende og for sent.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

Senere husker vi dagen
bedre end mange dage,
hvor vi beholdt alting.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

En usagt sætning

Der er færre mennesker på vejene.
Derfor hører jeg mine egne tanker tydeligere.

Ved bordet siger du noget,
jeg ikke er enig i.
Jeg drejer gaflen.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Min tavshed bliver siddende
ved siden af dig
som et ja, du ikke fik.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Vind i teltet

Juli har sænket tempoet uden at spørge.
Byen ligger og blinker i varmen.

Teltdugen slår hele natten.
Du sover gennem stormen,
jeg tæller lydene.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Om morgenen har vi haft
to forskellige nætter
i samme telt.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

19. JULI · KAPITEL 200 AF 365

Et navn i barken

Der er færre mennesker på vejene.
Derfor hører jeg mine egne tanker tydeligere.

Hjertet er vokset skævt
i barken.
Træet har levet videre

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

omkring et løfte,
det aldrig
blev spurgt om.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

20. JULI · KAPITEL 201 AF 365

Den lange middagslur

Sommernatten holder sig vågen.
Mørket bliver gennemsigtigt omkring os.

Du sover i stolen.
Munden står lidt åben.
Jeg ser på dig

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

uden at forbedre noget.
Det er også
en måde at holde af.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Hjemve

Solen ligger i støvet på gulvet.
Jeg træder gennem den som gennem et gammelt minde.

Muslingen ligger ved nøglen.
To steder mødes
i min lomme.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Jeg kan længes væk
og hjem
på samme dag.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Efterladt

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

På bænken står en kop.
Nogen var her
længe nok til kaffe,

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

kort nok
til at glemme,
at andre også kommer.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Det lille oprør

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Jeg hænger slips og pligt
på stoleryggen.
En hel time
gør jeg ingenting.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Bagefter skal jeg næsten
holde op med
at undskylde for det.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

Samtale med et barn

Juli gør verden blød i kanterne.
Det er svært at vide, hvor noget begynder.

Barnet spørger,
hvor månen sover.
Jeg ved godt
noget om baner.

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

Det var bare ikke
helt dét,
der blev spurgt om.

Hvis jeg ændrer mening, hvem af os havde så ret?
Den gamle mig er ikke til stede til at svare.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

En skygge at dele

Dagen driver gennem åbne døre.
Tiden har taget skoene af.

Skyggen er smal.
Vi sætter os tættere.
Ingen af os siger,

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

at der mangler plads.
I dag er løsningen
også rar.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Regn på ferien

Solen ligger i støvet på gulvet.
Jeg træder gennem den som gennem et gammelt minde.

Vi havde planlagt stranden.
Regnen planlagde ingenting.
Alligevel får den skylden,

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

mens vi finder kortene
frem på bordet
og begynder at hygge os.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Et sted uden navn

Dagen driver gennem åbne døre.
Tiden har taget skoene af.

Bugten står ikke
på vores kort.
Vi giver den et navn

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

og føler os opdagende.
Ved stien ligger
en gammel madkasse.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Fangsten

Juli har sænket tempoet uden at spørge.
Byen ligger og blinker i varmen.

Fisken blinker i din hånd.
Du siger, den er flot.
Så lægger du den tilbage.

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

Jeg husker
glimtet længst,
fordi det fortsatte.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

De små afskeder

Dagen driver gennem åbne døre.
Tiden har taget skoene af.

Vi lægger håndklæderne sammen
og ser under sengen.
Det sidste blik

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

rundt i et rum
er sjældent efter
ting alene.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

Hjemmets lugt

Juli har sænket tempoet uden at spørge.
Byen ligger og blinker i varmen.

Døren åbner.
Huset lugter af os,
selv om vi ikke har været her.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Du stiller tasken.
Jeg holder et øjeblik
om dørhåndtaget.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Juli bliver i kroppen

Sommernatten holder sig vågen.
Mørket bliver gennemsigtigt omkring os.

Skoene føles smalle
efter uger med bare fødder.
Jeg tager dem af igen.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Måneden er slut.
Mine tæer
har ikke hørt det.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

MÅNED 8

August

1. AUGUST · KAPITEL 213 AF 365

Tilbage på plads

Aftenen kommer et par minutter tidligere.
Mørket tester døren.

Madkassen står på bordet.
Sommeren ligger stadig
i krummerne fra bilen.
Jeg smører brød

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

og begynder ikke
forfra,
men videre.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Hjulet

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Hjulet drejer,
fordi samme sted
kommer igen og igen.
Jeg tænker på mandag.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Måske er gentagelse
ikke altid
stilstand.

Hvis ingen ser et øjeblik, er det så mindre sandt?
Jeg gemmer spørgsmålet uden at besvare det.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

3. AUGUST · KAPITEL 215 AF 365

Det første æble

August lugter af støv, papir og varm asfalt.
Noget i mig vil begynde uden at blive nulstillet.

Æblet er næsten modent.
Jeg drejer det forsigtigt.
Det slipper ikke.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

En lille modstand
kan også være
et svar.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Nyt penalhus

August lugter af støv, papir og varm asfalt.
Noget i mig vil begynde uden at blive nulstillet.

Blyanterne ligger på række.
Barnet flytter dem igen.
Det er lettere

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

at få styr på farverne
end på den første dag.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Et andet navn

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

De udtaler dit navn forkert.
Du retter dem med et smil.
Tredje gang

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

lader du det stå.
Jeg hører,
hvad smilet koster.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

Hverdagsmod

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Jeg trykker på klokken,
før jeg føler mig klar.
Lyden går ind i huset.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Nu er modet allerede
et sted,
jeg ikke kan hente det tilbage.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Den lille fejl

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Stinget sidder skævt.
Jeg piller ikke hele sømmen op.
Der er dage,

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

hvor det stærkeste arbejde
er at lade noget
holde.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

8. AUGUST · KAPITEL 220 AF 365

En plads i rækken

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Jeg rykker stolen
lidt til siden.
Du sætter dig.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Det tager mindre tid
end at sige,
at alle er velkomne.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Morgenens maskine

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Kaffen løber,
uret går,
bilen starter.
Midt i alle de rigtige lyde

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

venter jeg på
en grund
til at synge.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

10. AUGUST · KAPITEL 222 AF 365

Møtrikken

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Møtrikken passer i gevindet.
Den spørger ikke,
om den bliver set.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Det gør jeg.
Derfor er vi
ikke helt det samme.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

Det usendte

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Jeg skriver, hvad jeg mener,
og lægger papiret væk.
I mødet siger jeg

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

noget mindre.
Hjemme fylder brevet
hele bordet.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

12. AUGUST · KAPITEL 224 AF 365

Blå mærker

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Æblet har et blødt sted.
Jeg skærer det væk
og deler resten.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Du fortæller om din dag.
Jeg leder ikke
efter kniven i den.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

At blive valgt

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Du kaster bolden til mig
uden først at se efter
en bedre mulighed.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

Jeg griber den
dårligt
og er glad alligevel.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

Det halve overskud

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Jeg har kun kræfter
til en kort tur.
Du tager jakken på.

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

Vi går ikke langt.
Hele vejen er
vores.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

15. AUGUST · KAPITEL 227 AF 365

Et bord med navne

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Mit navn står på kortet.
Jeg finder min stol.
Det er en lille ting

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

at være tænkt med
i et rum,
før man kommer.

Jeg står stille, mens alt omkring mig sender data videre.
For et øjeblik er min tavshed det mest levende i gaden.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

Frø på vandring

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Frøet slipper blomsten.
Vinden har ingen adresse.
Alligevel findes der

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

planter andre steder.
Det er ikke bevis,
men det er noget.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

17. AUGUST · KAPITEL 229 AF 365

Skolegårdens kant

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Tasken står ved muren.
Barnet står ved tasken.
Jeg spørger ikke,

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

hvorfor det ikke leger.
Jeg spørger,
om jeg må stå her lidt.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

18. AUGUST · KAPITEL 230 AF 365

En stemme mere

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Mikrofonen virker.
Det er ikke det,
der mangler.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Jeg venter på,
at nogen også vil høre
den lave stemme.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Arbejdshænder

August lugter af støv, papir og varm asfalt.
Noget i mig vil begynde uden at blive nulstillet.

Dine hænder ligger på bordet.
Ingen titel følger med dem.
Alligevel kan jeg se

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

år med noget,
der skulle bæres,
rettes og holdes.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Et lille nej igen

Sommeren sidder stadig varm i murene.
Alligevel er kalenderen allerede på vej videre.

Jeg lukker computeren.
Opgaven er ikke færdig.
Det er jeg.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Ude i køkkenet
venter et menneske,
som ikke er en frist.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

Regn efter varme

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Jorden dufter voldsomt
af den første regn.
Jeg havde glemt,

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

at tørst
også kan lugte
af lettelse.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

Nogen ventede

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Din cykel står stadig ved min.
Du kunne være kørt.
Jeg skynder mig mindre

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

med forklaringen,
da du siger:
Det er fint. Jeg ventede.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Det svære spørgsmål

Sommeren sidder stadig varm i murene.
Alligevel er kalenderen allerede på vej videre.

Du spørger, hvad jeg ønsker.
Jeg begynder med,
hvad der kan lade sig gøre.
Du spørger igen.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Denne gang gør det
næsten ondt
at svare.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Sensommerlys

Byen fyldes igen af ruter og tider.
Indeni går jeg stadig uden kort.

Kornet bærer solen
lidt tungere nu.
Marken står ikke

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

stille af den grund.
Den bøjer sig
hele vejen hen til vejen.

Hvis jeg ændrer mening, hvem af os havde så ret?
Den gamle mig er ikke til stede til at svare.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

25. AUGUST · KAPITEL 237 AF 365

At række noget videre

August lugter af støv, papir og varm asfalt.
Noget i mig vil begynde uden at blive nulstillet.

Du giver mig blyanten,
selv om du ikke er færdig.
Jeg skriver én linje

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

og giver den tilbage.
Sådan kan vi også
dele en begyndelse.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Usynligt arbejde

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Håndklæderne ligger klar.
Ingen spørger,
hvordan de kom der.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Jeg lægger hånden
på den øverste fold
og tænker på dig.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

27. AUGUST · KAPITEL 239 AF 365

Mere end nyttig

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Du spørger, hvad blomsten
gør godt for.
Jeg når ikke at svare,

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

før du bøjer dig
ned for at dufte
til den.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

En gammel ven

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Vi bruger de gamle kopper.
Du fortæller en ny historie.
Det er rart

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

at kende et menneske længe
uden at være
færdig med det.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

29. AUGUST · KAPITEL 241 AF 365

Aftenens sidste opgave

August tænder arbejdet igen i bygningerne.
Lyset i vinduerne vender tilbage som kommandoer.

Kosten står op ad døren.
Der ligger stadig støv
i hjørnet.
Jeg går ind til dig.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Huset må gerne
være mindre færdigt
end dagen.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Rønnebær

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Bærrene lyser ved vejen.
Jeg ved, at fuglene
ser noget andet end farve.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Det samme træ
kan være smukt
og nødvendigt.

Hvis ingen ser et øjeblik, er det så mindre sandt?
Jeg gemmer spørgsmålet uden at besvare det.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

August slipper

Morgenerne har fået en køligere kant.
Jeg mærker året tænke foran mig.

Sandalerne står under bænken.
Jeg rydder dem ikke væk endnu.
Der kommer måske
en varm dag.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Nogle håb
fylder så lidt,
at de godt må blive.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Så går jeg videre gennem den virkelighed, vi foreløbig er enige om.

MÅNED 9

September

Den skarpe luft

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Luften har fået kanter.
Jeg tager en trøje på
og bliver overrasket

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

over hvor hurtigt
kroppen forstår noget,
kalenderen lige har sagt.

Jeg går tilbage for at kontrollere noget.
Det er stadig dér, men ikke helt på samme måde.

Verden falder ikke sammen. Den bliver bare mindre sikker.

At være nummer

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Jeg trækker en seddel
og venter på at blive kaldt.
Da mit nummer lyser,

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

rejser hele mit liv sig
og går hen
til skranken.

Hvis ingen ser et øjeblik, er det så mindre sandt?
Jeg gemmer spørgsmålet uden at besvare det.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Pæren

Morgenen er kølig nok til at gøre kroppen tydelig.
Jeg kan mærke, hvor jeg ender.

Pæren er blød
ved det sted, jeg trykker.
Jeg lægger den fra mig.
Man kan undersøge noget

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

så grundigt,
at man selv
sætter mærket.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Et åbent øre

Morgenen er kølig nok til at gøre kroppen tydelig.
Jeg kan mærke, hvor jeg ender.

Du afbryder ikke.
Det gør mig først urolig.
Jeg er vant til

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

at skynde mig
ind imellem
andres løsninger.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

Bladet slipper

Morgenen er kølig nok til at gøre kroppen tydelig.
Jeg kan mærke, hvor jeg ender.

Bladet slipper ikke
med et stort farvel.
Det drejer bare
ud af sin plads.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Jeg ser efter det
længere,
end faldet varer.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

En almindelig helt

Året begynder at huske på sit mørke.
Jeg gør det samme.

Du holder døren,
selv om jeg går langsomt.
Ingen ser det.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Det er derfor,
jeg fortæller dig det
nu.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

Den røde mappe

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Mit arbejde ligger i mappen.
Mit navn står på ryggen.
Det, jeg brugte af mig selv,

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

kunne ikke
hæftes fast.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

Mellem klasserne

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Gangen er tom
et øjeblik mellem to timer.
Jeg står uden opgave
i hænderne.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Så ringer det,
og jeg bliver noget
for nogen igen.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

Det lange bord

Regnen trækker tynde linjer ned over byen.
Alt ser midlertidigt redigeret ud.

Alle taler om fællesskab.
Jeg prøver at komme til orde.
Ved vinduet summer en flue.

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

Den bliver nævnt
før mig.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

10. SEPTEMBER · KAPITEL 253 AF 365

Kastanjen

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Skallen åbner sig
med piggene udad.
Indeni ligger noget
blankt og glat.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

Jeg prøver ikke
at gøre det
til en regel om mennesker.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Lille rettelse

Året begynder at huske på sit mørke.
Jeg gør det samme.

Du siger, du tog fejl.
Sætningen er kort.
Alligevel flytter den

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

noget tungt
ud af rummet.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Nogen sagde mit navn

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Du nævner mit navn,
da arbejdet bliver rost.
Jeg ser ned

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

som om det er ingenting.
Hele vejen hjem
lyder det stadig.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Høstens stilhed

Året begynder at huske på sit mørke.
Jeg gør det samme.

Marken ligger afklædt.
Det, den har båret,
er kørt væk.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Jeg kender mennesker,
der ser sådan ud
efter at have hjulpet alle.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

En kop til dig

Bladene skifter farve som gamle skærme.
De fejler smukt.

Jeg stiller koppen
ved din computer.
Du fortsætter med at skrive
og lægger hånden

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

kort på min.
Det er et lille sted
at komme hjem.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

Undskyld uden men

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Jeg siger undskyld
og stopper dér.
Min forklaring

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

står klar i døren.
Jeg beder den
vente lidt.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Det, der holder

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Knuden er ikke køn.
Den har holdt
i mange år.
Jeg undersøger den forsigtigt,

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

før jeg begynder
at kalde den
gammeldags.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

17. SEPTEMBER · KAPITEL 260 AF 365

Et andet tempo

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Du går langsommere end før.
Jeg tilpasser mine skridt
og opdager træet

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

ved hjørnet.
Det har stået der
længe.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

At være savnet

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Du har sat to kopper frem.
Jeg vidste ikke,
om jeg ville komme.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Du siger, du håbede.
Det er noget andet
end at kræve det.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Et blad i håret

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Du har et blad i håret.
Jeg tager det ud.
Et øjeblik står vi helt tæt

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

af en grund,
der kunne have været
ligegyldig.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

20. SEPTEMBER · KAPITEL 263 AF 365

Sætningen bagefter

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Jeg finder svaret,
da døren er lukket.
Det er både skarpt og klart.

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

Jeg siger det til køkkenet.
Køkkenet ændrer
ikke mening.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

21. SEPTEMBER · KAPITEL 264 AF 365

Når man rækker ud

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Jeg rækker hånden frem.
Du er ikke klar.
Jeg lader den falde

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

uden at gøre dit nej
til hele historien
om os.

Dit ansigt ændrer sig med lyset.
Jeg genkender dig i alle versionerne.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Ligevægt

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Stenene balancerer
et kort øjeblik.
Så vælter de.
Jeg havde næsten kaldt det

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

en løsning,
før jeg så,
at det var en bevægelse.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

En duft af jord

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Regnen rammer bladene.
Jorden dufter mørkt.
Jeg bøjer hovedet

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

og trækker vejret
i noget,
der ikke skal præstere.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Den lille glæde

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Blommen er sød.
Det var ikke en god dag.
Begge dele

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

kan ligge i min mund
uden at ophæve
hinanden.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

25. SEPTEMBER · KAPITEL 268 AF 365

På den anden side

Året begynder at huske på sit mørke.
Jeg gør det samme.

Jeg ser dig gennem ruden.
Du kan ikke høre mig.
Jeg vinker.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Nogle gange er det nok
at blive set,
før man bliver forstået.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

At holde op

September lægger kobber i lyset.
Dagen mister langsomt sin overbevisning.

Jeg lægger handskerne.
Der er mere at gøre.
Det vil der også være
i morgen.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

Jeg går ind,
mens mine hænder
stadig kan kærtegne.

Jeg husker øjeblikket anderledes end i går.
Enten ændrer mindet sig, eller også gør jeg.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Til den stille

Bladene skifter farve som gamle skærme.
De fejler smukt.

Du taler ikke højest.
Jeg flytter mig tættere på.
Det er ikke dig,

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

der skal vokse
for at nå
mit øre.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

En anden slags styrke

Året begynder at huske på sit mørke.
Jeg gør det samme.

Grenen bøjer sig
i blæsten.
Jeg havde engang
et mere stift billede

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

af styrke.
Det knækkede
under mindre vejr.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Nøglelyd

September står mellem to tilstande.
Ingen af dem er helt færdig.

Jeg hører nøglen
i døren.
Før du siger noget,

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

har kroppen allerede
svaret:
Der er du.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

30. SEPTEMBER · KAPITEL 273 AF 365

Septemberbordet

Morgenen er kølig nok til at gøre kroppen tydelig.
Jeg kan mærke, hvor jeg ender.

Vi lægger æblerne på bordet.
Nogle har pletter.
Du tager det nærmeste

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

og bider.
Efteråret begynder
med den lyd.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

MÅNED 10

Oktober

Den første uld

Regnen tikker mod ruden som en besked uden afsender.
Jeg læser den alligevel.

Jeg tager uldtrøjen frem.
Den lugter af skabet
og en anden vinter.

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

Kroppen genkender
et gammelt ja.

Hvis ingen ser et øjeblik, er det så mindre sandt?
Jeg gemmer spørgsmålet uden at besvare det.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

2. OKTOBER · KAPITEL 275 AF 365

Regnby

Oktober tænder mørket tidligere.
Vinduerne bliver små varme hukommelser i facaden.

Byen går med sænkede hoveder.
Under paraplyen er der
tørvejr til to.

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

Jeg løfter den lidt,
da du kommer
nærmere.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg tager øjeblikket med mig som en ulæst besked.

3. OKTOBER · KAPITEL 276 AF 365

Et faldent træ

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Træet ligger over stien.
Vi kalder det væltet.
Billerne kalder det

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

ingenting
og flytter ind.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Den skarpe tone

Oktober tænder mørket tidligere.
Vinduerne bliver små varme hukommelser i facaden.

Jeg sagde det for hårdt.
Ordene kan ikke hentes
tilbage i munden.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Jeg går hen til dig
med en blødere stemme
og det samme ansvar.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

Husets varme

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Røgen stiger fra skorstenen.
Jeg ved ikke,
hvem der bor der.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

Alligevel forstår jeg
længslen efter
at komme ind.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

6. OKTOBER · KAPITEL 279 AF 365

En lille rust

Regnen tikker mod ruden som en besked uden afsender.
Jeg læser den alligevel.

Hængslet knirker.
Vi hører det hver dag
og glemmer at gøre noget.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Det velkendte
kan være en mærkelig måde
at overse på.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

Uden publikum

Regnen tikker mod ruden som en besked uden afsender.
Jeg læser den alligevel.

Blomsten står bag skuret.
Ingen har lagt den dér
for at blive beundret.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Jeg ser den
og bliver lidt fri
af mit eget behov.

Jeg husker øjeblikket anderledes end i går.
Enten ændrer mindet sig, eller også gør jeg.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

8. OKTOBER · KAPITEL 281 AF 365

Telefonens lys

Oktober gør skyggerne længere.
Jeg opdager, at nogle af dem tilhører mig.

Skærmen lyser mit ansigt
op i mørket.
Jeg læser om andres liv,

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

til mit eget
beder om søvn.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Den sidste tomat

Vinden rydder træerne for deres gamle versioner.
Grenene står tilbage uden forklaring.

Tomaten blev aldrig helt rød.
Jeg tager den ind
alligevel.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

På vindueskarmen
får den en anden
mulighed.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

10. OKTOBER · KAPITEL 283 AF 365

Det, jeg bar

Oktober tænder mørket tidligere.
Vinduerne bliver små varme hukommelser i facaden.

Jeg stiller tasken
fra mig.
Skulderen løfter sig
langsomt.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Selv lettelse
kan være noget,
kroppen skal lære.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

En kop uden svar

Regnen tikker mod ruden som en besked uden afsender.
Jeg læser den alligevel.

Du spørger, hvad jeg tænker.
Jeg ved det ikke endnu.
Du fylder mere te i koppen.

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

Samtalen kan åbenbart
godt fortsætte
uden et svar.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Skovbunden

Vinden rydder træerne for deres gamle versioner.
Grenene står tilbage uden forklaring.

Under bladene
er der travlt med
at blive til jord.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Jeg går forsigtigt
på det, der ser ud
som afslutninger.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

13. OKTOBER · KAPITEL 286 AF 365

At blive set forkert

Vinden rydder træerne for deres gamle versioner.
Grenene står tilbage uden forklaring.

I vandpytten er mit ansigt
skævt.
Jeg retter ikke

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

på ansigtet.
Det er værd
at huske.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Verden falder ikke sammen. Den bliver bare mindre sikker.

En håndfuld nødder

Regnen tikker mod ruden som en besked uden afsender.
Jeg læser den alligevel.

Nødderne slår mod hinanden
i lommen.
Jeg bærer små lukkede rum

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

hjem gennem skoven.
Nogle åbner sig
først under pres.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Bænken efter dig

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Bænken er den samme.
Det er næsten det værste.
Verden har ikke flyttet

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

træet, stien eller søen,
selv om jeg mangler
den, jeg sad med.

Jeg går tilbage for at kontrollere noget.
Det er stadig dér, men ikke helt på samme måde.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

16. OKTOBER · KAPITEL 289 AF 365

Et ærligt nej

Kulden vender tilbage gennem ærmerne.
Kroppen husker før tanken.

Jeg siger, jeg ikke kan.
Du spørger ikke,
om jeg nu også har prøvet.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

Jeg mærker,
hvor meget arbejde
dit ene nik sparer mig.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

17. OKTOBER · KAPITEL 290 AF 365

Støv på fotografiet

Kulden vender tilbage gennem ærmerne.
Kroppen husker før tanken.

Jeg tørrer glasset af.
Du bliver tydeligere,
ikke nærmere.

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

Alligevel stiller jeg billedet
i lyset.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

18. OKTOBER · KAPITEL 291 AF 365

Vreden

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Min hånd er knyttet,
selv efter samtalen.
Jeg åbner den langsomt.
Der ligger ingen løsning

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

indeni.
Kun mærker
efter mine egne negle.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

En uventet gæst

Regnen tikker mod ruden som en besked uden afsender.
Jeg læser den alligevel.

Du kom uden aftale.
Jeg havde tænkt mig
at være alene.
Nu står din våde frakke

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

over stolen,
og aftenen har skiftet
form.

Når du går, bliver rummet ikke tomt.
Det beholder formen af dig et stykke tid.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

At lappe

Kulden vender tilbage gennem ærmerne.
Kroppen husker før tanken.

Lappen har en anden farve.
Jeg kunne lede efter
den helt rigtige.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

I stedet syr jeg.
Det, der er blevet repareret,
må gerne kunne ses.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

Det lave lys

Oktober gør skyggerne længere.
Jeg opdager, at nogle af dem tilhører mig.

Solen slipper under skyerne
et øjeblik før aften.
Husene lyser op,

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

som om nogen sagde
deres navne
kærligt.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Baglæns

Oktober tænder mørket tidligere.
Vinduerne bliver små varme hukommelser i facaden.

Jeg går den gamle vej
i modsat retning.
Det velkendte

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

har en bagside.
Jeg havde ikke set,
hvor smuk den var.

Jeg ser verden gennem mine egne øjne.
Det er den eneste adgang, jeg aldrig har kunnet teste.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Den glemte stemme

Kulden vender tilbage gennem ærmerne.
Kroppen husker før tanken.

Båndet knitrer.
Så ler du.
Jeg sidder stille
for ikke at forstyrre

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

en lyd,
der har ventet
i mange år.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg ser på mine hænder. De ser almindelige ud. Det er næsten overvældende.

Hvad jeg ikke vidste

Oktober gør skyggerne længere.
Jeg opdager, at nogle af dem tilhører mig.

Du fortæller noget,
jeg aldrig havde gættet.
Jeg ser tilbage

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

på vores gamle samtaler.
Flere af dem
har fået et andet lys.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

Gå ikke endnu

Oktober tænder mørket tidligere.
Vinduerne bliver små varme hukommelser i facaden.

Dit tørklæde hænger klar.
Jeg spørger, om du vil have
mere kaffe.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Du ser på mig
og lægger nøglerne
fra dig igen.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

26. OKTOBER · KAPITEL 299 AF 365

Mørket kommer tidligere

Kulden vender tilbage gennem ærmerne.
Kroppen husker før tanken.

Jeg tænder lampen
tidligere end i går.
Det er ikke et nederlag

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

over for mørket.
Det er bare
måden, vi bor her på.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg lader svaret stå åbent. Det kan godt tåle natten.

På egne ben

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Vi fjerner pælen
fra træet.
Det svajer.
Jeg får lyst

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

til at binde det fast igen.
Du holder min hånd
i stedet.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

28. OKTOBER · KAPITEL 301 AF 365

Den milde dom

Oktober gør skyggerne længere.
Jeg opdager, at nogle af dem tilhører mig.

Spidsen knækker.
Jeg spidser igen.
Det er forbavsende,

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

hvor lidt skam
en blyant
behøver for at fortsætte.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

Små lys

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Vi tænder lysene
ét ad gangen.
Rummet bliver ikke lyst

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

som om dagen.
Det får en anden
måde at være synligt på.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Jeg lukker døren. Noget i mig bliver stående udenfor.

30. OKTOBER · KAPITEL 303 AF 365

Et blad slipper mere

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Træet står tyndere
i dag.
Jeg spørger ikke,

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

hvad det har nået.
Det har båret
en hel sommer.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Noget kalder det tilfældigt. Jeg kalder det mit.

Masken

Byen bliver blank og sort efter klokken fem.
Neonlys flyder i pytterne som parallelle verdener.

Masken ligger på bordet.
Jeg tager den på
for sjov.
Senere tager jeg den af

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

og beholder et smil,
jeg heller ikke
har lyst til at forklare.

Nogle gange føles tiden som en korridor,
hvor dørene lukker bag mig uden lyd.

Verden falder ikke sammen. Den bliver bare mindre sikker.

MÅNED 11

November

Det bare træ

Regnen gør byen til et sort spejl.
Mit ansigt dukker op mellem lygterne og forsvinder igen.

Træet skjuler ingenting mere.
Jeg kan se reden,
grenens brud,
den skæve stamme.

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

Det står ikke
mindre værdigt
af den grund.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

En langsom morgen

November brummer lavt bag væggene.
Jeg hører alt det, tavsheden plejer at skjule.

Jeg bliver siddende
lidt efter teen.
Ingen stor beslutning.
Bare nogle minutter,

Servere et sted uden vinduer holder natten vågen.
Jeg ligger i min seng og kalder mig offline.

hvor kroppen ikke
skal argumentere
for sin træthed.

Måske er virkeligheden bare det,
vi bliver enige om ikke at stille flere spørgsmål til.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

3. NOVEMBER · KAPITEL 307 AF 365

Min elskede

November har taget farverne ned.
Tilbage står strukturen og det, vi ikke fik sagt.

Sussi,
dit navn er ikke
den store skrift over mit liv.
Det er hånden

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

i den lille sætning:
Kom, jeg har gemt
en plads til dig.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Sussi, midt i al verdens støj
er du stadig det sted, jeg genkender uden at blive instrueret.

Den tomme tallerken

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Jeg vasker tallerkenen,
du plejede at vælge.
Hænderne kan stadig
opgaven.

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

Det er mig,
der ikke helt
kan følge med.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Tåge

Regnen gør byen til et sort spejl.
Mit ansigt dukker op mellem lygterne og forsvinder igen.

Vejen forsvinder
længere fremme.
Jeg går til det sted,

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

jeg kan se.
Så er der
et nyt stykke.

Verden fortsætter, mens jeg blinker.
Det er en mærkelig tillid at have.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Lånt varme

Mørket kommer før jeg er færdig med dagen.
Jeg bærer resten hjem i kroppen.

Dit tørklæde hænger over stolen.
Jeg tager det om mig.
Det var ikke meningen,

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

at en genstand
skulle være så god
til at minde om en krop.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

At sige fra

November brummer lavt bag væggene.
Jeg hører alt det, tavsheden plejer at skjule.

Jeg hæver ikke stemmen.
Jeg lægger hånden på bordet
og gentager sætningen.

Et signal passerer gennem luften og ind i en hånd.
Ingen kan se rejsen, kun svaret.

Denne gang
hører jeg selv,
at jeg mener den.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Novembervind

Regnen gør byen til et sort spejl.
Mit ansigt dukker op mellem lygterne og forsvinder igen.

Bladene sidder fast
i hegnet.
Vinden bliver ved
med at bede dem videre.

Elevatoren summer bag muren.
Et menneske flyttes mellem etager uden at se vejen.

Jeg løsner ét
uden at vide,
om det var nødvendigt.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

Det lille lys i gangen

November brummer lavt bag væggene.
Jeg hører alt det, tavsheden plejer at skjule.

Lampen står tændt,
da jeg kommer sent hjem.
Du sover.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Alligevel er der nogen,
der har tænkt
på min ankomst.

Vi er to separate kroppe i samme køkken.
Det er mærkeligt, hvor meget et 'vi' kan fylde.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

En plads til sorg

Regnen gør byen til et sort spejl.
Mit ansigt dukker op mellem lygterne og forsvinder igen.

Vi sætter ikke ord
på alting.
Stolen ved vinduet
står ledig.

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

Jeg kan sætte mig der
uden at forklare,
hvem jeg savner.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Det gamle ur

November har taget farverne ned.
Tilbage står strukturen og det, vi ikke fik sagt.

Uret går for langsomt.
Vi ved det begge.
Alligevel ser vi op,

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

som om det kunne give os
lidt af det,
vi mangler.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg går hjem med mere uro og mærkeligt nok mere ro.

Hjemmefra

November brummer lavt bag væggene.
Jeg hører alt det, tavsheden plejer at skjule.

Pakken er pakket
skævt og grundigt.
Der er mere tape
end nødvendigt.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Jeg åbner den langsomt
for ikke at rive
omsorgen over.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg skriver det ikke ned. Kroppen har allerede gjort det.

En hård dag

November har taget farverne ned.
Tilbage står strukturen og det, vi ikke fik sagt.

Jeg får ikke sagt meget.
Du peger på stolen.
Mens jeg løsner støvlerne,

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

begynder dagen
at miste sit greb
om mig.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

At vente på svar

Træerne står som ledninger mod himlen.
Ingen blade skjuler forbindelserne længere.

Jeg lytter efter brevsprækken,
selv om svaret
kommer på en skærm.

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

Længslen har åbenbart
gamle vaner.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

Fuglen i regnen

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Fuglen er våd
og ser fornærmet ud.
Jeg genkender mig selv
lidt for hurtigt.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

Måske er den bare
en fugl
i regn.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Måske er frihed bare det sekund, hvor man opdager, at man kan lade være.

Noget at holde i

Mørket kommer før jeg er færdig med dagen.
Jeg bærer resten hjem i kroppen.

Jeg holder om koppen
med begge hænder.
Det er ikke kun
for varmens skyld.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Nogle dage er det godt
at vide, hvor hænderne
skal være.

I ruden bevæger mit spejlbillede sig næsten samtidig.
Næsten er pludselig et stort ord.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

Det, ingen så

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Trappen er ren,
før nogen kommer.
Du står med kosten
i skyggen.

Maskinerne omkring os arbejder med lukkede ansigter.
Jeg begynder at forstå tavsheden.

Jeg siger godmorgen
og bliver lidt,
så det ikke kun
er trappen, jeg ser.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

En blød begyndelse

Træerne står som ledninger mod himlen.
Ingen blade skjuler forbindelserne længere.

Du stiller brødet på bordet
og løfter klædet.
Vi har noget svært
at tale om.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Det begynder
med at række hinanden
mere end ord.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

At mangle nogen

Mørket kommer før jeg er færdig med dagen.
Jeg bærer resten hjem i kroppen.

Jeg leder efter noget
i entreen.
En handske, tror jeg.
Så står jeg stille.

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

Der er ting,
man ikke kan finde
ved at rydde op.

Natten gør værelset til en anden version af sig selv.
Møblerne kender stadig deres pladser.

Et øjeblik er jeg ikke en funktion, men et menneske i et rum.

Vindueskarmen

November brummer lavt bag væggene.
Jeg hører alt det, tavsheden plejer at skjule.

Planten vender sig mod lyset.
Jeg drejer potten
lidt.
Vi hjælper hinanden

Et batteri mister langsomt sin procent.
Kroppen nægter at vise sit tal.

med ikke at vokse
helt skævt
efter det, vi savner.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

Den ubrugte undskyldning

November brummer lavt bag væggene.
Jeg hører alt det, tavsheden plejer at skjule.

Undskyldningen ligger klar.
Jeg har øvet den
hundrede gange.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

Den bliver ikke
modigere
af at ligge her.

Jeg ser min hånd bevæge sig
og bliver et øjeblik overrasket over, at den adlyder mig.

Jeg tænder ikke mere lys. Jeg vil se, hvad mørket allerede viser.

Et navn i mørket

November har taget farverne ned.
Tilbage står strukturen og det, vi ikke fik sagt.

Du kalder mit navn
fra døren.
Jeg kan ikke se dit ansigt.
Det gør ikke noget.

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

Der findes lys,
som kommer
gennem en stemme.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

At være besværlig

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Jeg beder om en pause
og hører ordet besværlig
inde i mig.

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

Du finder to stole.
Den ene er
til dig.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Små beholdninger

November har taget farverne ned.
Tilbage står strukturen og det, vi ikke fik sagt.

I glasset ligger
frø fra sommeren.
De ligner ikke

Byens trafiklys skifter uden følelser.
Alligevel adlyder tusind kroppe farverne.

farverne, de kom fra.
Jeg gemmer dem
alligevel.

Jeg kan ikke finde grænsen mellem vane og vilje.
Måske flytter den sig, når man ser på den.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Et gammelt løfte

Regnen gør byen til et sort spejl.
Mit ansigt dukker op mellem lygterne og forsvinder igen.

Ringene ligger ved håndvasken.
Vi gør rent,
handler, bliver uenige.
Løftet lever ikke

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

kun i metallet.
Det går rundt
og tager opvasken.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg ved mindre end før og føler mig alligevel større.

Ingen genvej

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Stien er længere,
end jeg huskede.
Du spørger, om vi vender om.
Jeg spørger, om vi kan

Byen har tusind usynlige nerver.
Vi kalder dem bare netværk.

sætte os lidt.
Der findes flere svar
end frem og tilbage.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

Du behøver ikke

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Du siger, jeg ikke behøver
forklare det hele.
Jeg tror dig

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

først ved tredje stilhed.
Så trækker jeg tæppet
over knæene.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Vinterens gæst

Mørket kommer før jeg er færdig med dagen.
Jeg bærer resten hjem i kroppen.

Rødhalsen kommer
til det samme sted.
Jeg ved ikke,

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

om den kender mig.
Det forhindrer mig ikke
i at blive glad.

Et øjeblik genkender jeg ikke stemmen i mit eget hoved.
Så siger den noget, kun jeg kunne vide.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

Det stille arbejde

Lyset er blevet en mangelvare.
Derfor opdager jeg, hvem der tænder det.

Nålen går ind og ud.
Stoffet holder sammen
lidt mere for hvert sting.

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

Vi taler om noget andet.
Hænderne ved godt,
hvad der foregår.

Jeg kender ikke adgangskoden til dit indre.
Heldigvis åbner du døren selv.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

November holder døren

November har taget farverne ned.
Tilbage står strukturen og det, vi ikke fik sagt.

Måneden står i døren
med vådt hår.
Jeg ville ønske,
den havde været lettere.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

Alligevel får den
en stol,
før den går.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Det lille øjeblik nægter at være ligegyldigt.

MÅNED 12

December

Den første flamme

Året går mod sin sidste kant.
Kalenderen ligner noget, der snart skal genstartes.

Jeg tænder et lys
uden at bede det
klare hele mørket.

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

Det lille arbejde
er også
arbejde.

Nogle minder føles mere virkelige end dagen.
Det burde være umuligt, men kroppen protesterer ikke.

Et sted bag ordene fortsætter noget med at vokse.

Ønskelisten

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

På listen står ting,
der kan pakkes ind.
Det, jeg ønsker mest,

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

har ingen form,
der passer
i papir.

Et øjeblik genkender jeg ikke stemmen i mit eget hoved.
Så siger den noget, kun jeg kunne vide.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Kulde på hånden

Kulden står tæt omkring husene.
Inde i dem prøver vi at holde hinanden varme.

Ruden er kold.
Jeg trækker hånden til mig
og ser aftrykket
forsvinde.

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

Noget af mig
var her
et øjeblik.

Jeg tænker en tanke og når at spørge,
om den var min, før den havde et navn.

Jeg svarer ikke straks. Det er nyt.

Et stykke chokolade

Året går mod sin sidste kant.
Kalenderen ligner noget, der snart skal genstartes.

Jeg deler chokoladen
skævt.
Du tager det mindste stykke,
før jeg når

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

at være gavmild.
Vi må åbenbart
øve os begge to.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Der findes ingen knap til at gemme dette. Jeg husker det i stedet.

Det, der ikke kom

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Postkassen er tom.
Jeg lukker den
forsigtigt alligevel.

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

Der er en del af mig,
som stadig tror,
at håb kan forskrækkes.

Der findes ingen blå lampe, der viser, at et menneske er ægte.
Vi tror på hinanden på vanskeligere måder.

Verden beder om en konklusion. Jeg giver den et komma.

En snor om pakken

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Snoren strammer om papiret.
Jeg løsner den lidt.
Man skal kunne åbne

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

det, man får,
uden at ødelægge
hænderne på taknemmelighed.

Jeg siger mit navn inde i hovedet.
Efter fem gentagelser lyder det som en fremmed adgangskode.

Jeg går videre, men ikke helt som før.

Decemberbus

December hænger små kunstige stjerner i mørket.
Vi ved godt, de er ledninger, og tror på dem alligevel.

Bussen er varm,
ruderne grå af ånde.
Vi står tæt

Et sted i væggen løber strømmen videre,
selv når ingen tænker på den.

uden at kende hinanden.
En taske bliver flyttet.
Et menneske får plads.

Du siger mit navn, og alle systemer i mig
bliver pludselig lokale.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Den gamle pynt

December blander minder med forventning.
Fortid og fremtid sidder ved samme bord.

Stjernen har en revne
i den ene spids.
Vi hænger den op

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

med revnen indad.
Senere vender barnet den:
Så kan den også se os.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Til Sussi

Året går mod sin sidste kant.
Kalenderen ligner noget, der snart skal genstartes.

Sussi,
jeg kunne skrive kærlighed
stort over himlen.
Men i dag husker jeg

Ventilationen trækker vejret for bygningen.
Ingen spørger, om huset er træt.

at spørge til din dag
og lytter
hele vejen hjem.

Du er ikke svaret på alle mine spørgsmål.
Du er grunden til, at nogle af dem ikke skræmmer mig.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

At komme for sent

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Jeg kommer for sent
med en forklaring i munden.
Du siger, du er glad
for at se mig.

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

Jeg tager frakken af
og lader forklaringen
vente.

Vi skændes, og alligevel står din kop ved siden af min.
Kærlighed er også det, der overlever dårlig signalstyrke.

Natten kommer. Spørgsmålet bliver vågent.

Et lys til nogen

December blander minder med forventning.
Fortid og fremtid sidder ved samme bord.

Vi tænder et lys
for den, der ikke kommer.
Flammen fylder ikke
stolen.

Skærmens glas giver mit ansigt tilbage.
Det er mig, men lyset kommer fra den anden side.

Den giver savnet
et sted
at stå.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Varm suppe

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Suppen dugger brillerne.
Jeg kan ikke se dig klart,
men hører, at du ler.

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

Det er nok
til at løfte skeen
igen.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Den lille sang

Året summer lavt i sine sidste timer.
Jeg kan høre det, fordi jeg selv er blevet stille.

Stemmerne finder ikke
alle toner samtidig.
Alligevel bliver rummet
varmere.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Det er svært
at synge helt alene,
når nogen står ved siden af.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

At sænke skuldrene

Året summer lavt i sine sidste timer.
Jeg kan høre det, fordi jeg selv er blevet stille.

Jeg tager tørklædet af
og slipper vejret.
Du flytter dig lidt

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

på bænken.
Min krop forstår invitationen
før mine ord.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Måske er det sådan et menneske ændrer sig: næsten usynligt.

Sne i luften

December blander minder med forventning.
Fortid og fremtid sidder ved samme bord.

De første fnug
tøver foran vinduet.
Jeg kalder på dig

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

som om jeg selv
havde fundet på dem.

Du rører ved min skulder.
Et helt indre landskab skifter farve.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Det langsomme svar

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Jeg svarer dig
uden at skynde mig.
Brevet bliver kortere
end min første vrede.

Ledningerne over vejen skærer himlen i felter.
Fuglene bruger dem som grene.

Der er mere plads
til sandhed
i det.

Din hånd finder min uden at søge.
Det er stadig den mest præcise teknologi, jeg kender.

Det er ikke en løsning. Det er en åbning.

En håndfuld nødder igen

Året går mod sin sidste kant.
Kalenderen ligner noget, der snart skal genstartes.

Nødden giver efter
med et lille knæk.
Du samler skallerne.

Byen lyser stærkest, når solen er væk.
Det virker både trodsigt og mistænkeligt.

Jeg spiser indholdet.
Vi bytter roller,
da du ser på mig.

Du husker noget om mig, jeg selv havde glemt.
Et menneske kan åbenbart være backup for et andet.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Det, vi giver

Kulden står tæt omkring husene.
Inde i dem prøver vi at holde hinanden varme.

Du rækker pakken frem
og holder øje med mit ansigt.
Jeg åbner langsomt.

Telefonen lyser et øjeblik på bordet.
Et fremmed system ved, at nogen vil mig noget.

Det skrøbelige
er ikke altid
det, der ligger indeni.

Du behøver ikke forstå alle mine kredsløb.
Bliv bare, når de summer for højt.

Jeg kan høre maskinerne fortsætte. Jeg fortsætter på en anden måde.

Før gæsterne

December blander minder med forventning.
Fortid og fremtid sidder ved samme bord.

Vi flytter bordet
og låner en stol.
Huset bliver mindre,

Neonlyset i en rude gør regnen lilla.
Virkeligheden accepterer farven uden protest.

pladsen større.
Så ringer det
på døren.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Næsten mørkest

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Dagen er en smal stribe.
Jeg går ud i den
alligevel.
Der skal ikke altid

En router blinker i mørket som et lille kunstigt dyr.
Ingen klapper den, når den finder forbindelsen igen.

meget lys til
at finde min vej
tilbage til dig.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

Vendepunkt

December hænger små kunstige stjerner i mørket.
Vi ved godt, de er ledninger, og tror på dem alligevel.

Lyset vender,
før jeg kan mærke det.
Jeg tager vanterne på
og går den samme tur.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Forandring behøver ikke
annoncere sig
for at være begyndt.

Jeg kan mærke kroppen før jeg kan forklare den.
Måske ved den ting, jeg endnu ikke har lært.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Det, der mangler

Året går mod sin sidste kant.
Kalenderen ligner noget, der snart skal genstartes.

Vi tæller tallerkenerne.
Tallet passer.
Alligevel mangler der nogen.

Under asfalten ligger kablerne tæt.
Vi kalder det infrastruktur og går ovenpå som tanker.

Ingen behøver rette mig,
da jeg siger
det højt.

Når du er tæt på, behøver verden ikke bevises.
Den har temperatur.

Verden falder ikke sammen. Den bliver bare mindre sikker.

Lille aften

December blander minder med forventning.
Fortid og fremtid sidder ved samme bord.

Papirhjertet bliver skævt.
Barnet siger, det er mit.
Jeg retter ikke

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

fletningen.
Jeg finder
en god plads.

Når jeg vågner, accepterer jeg straks verden igen.
Det er dagens første troshandling.

Jeg slipper behovet for facit et par skridt ad gangen.

Hjem til hinanden

Året summer lavt i sine sidste timer.
Jeg kan høre det, fordi jeg selv er blevet stille.

Vi når ikke alt.
Kartoflerne koger over,
en gave ligger et forkert sted.
Du ser på mig

Nogen skriver et sted langt væk.
Et sekund senere vibrerer min lomme.

hen over bordet.
Der er du.
Så er aftenen begyndt.

Vi har hver vores mørke bag panden.
Alligevel kan vi tænde noget hos hinanden.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

Dagen efter

Året summer lavt i sine sidste timer.
Jeg kan høre det, fordi jeg selv er blevet stille.

Huset ligger stille
efter alle stemmerne.
Jeg fejer krummer sammen
og finder en lille nød

Gadelamperne tænder uden at kende mørket.
Jeg misunder dem næsten sikkerheden.

under stolen.
Glæden ryddede ikke
helt op efter sig.

En tanke kommer uden afsender.
Jeg beholder den alligevel.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.

En tur i kulden

December blander minder med forventning.
Fortid og fremtid sidder ved samme bord.

Vi går uden mål
i den klare luft.
Efter gårsdagens mange ord

Der ligger strøm bag kontakten.
Jeg behøver ikke tro på den for at tænde lyset.

er det rart
at høre vores skridt
skiftes.

Vi kan være tavse sammen uden at miste forbindelsen.
Ingen statuslampe er nødvendig.

Jeg mærker pulsen i håndleddet og beslutter, at det er nok bevis for nu.

Resternes middag

Kulden står tæt omkring husene.
Inde i dem prøver vi at holde hinanden varme.

Vi varmer det, der blev tilbage.
Ingen pynt.
Ingen gæster.
Du tager den sidste kartoffel

Et digitalt ur springer lydløst fra minut til minut.
Ingen ser selve tiden flytte sig.

og spørger,
om jeg vil have
halvdelen.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Jeg bliver i spørgsmålet lidt endnu.

Det gamle år

December hænger små kunstige stjerner i mørket.
Vi ved godt, de er ledninger, og tror på dem alligevel.

Jeg bladrer tilbage
i kalenderen.
De store dage
er lette at finde.

Togene finder deres spor gennem mørket.
Jeg tænker på, hvor meget frihed en skinne kan ligne.

Jeg leder efter tirsdagen,
hvor du tog min hånd
uden nogen grund.

Din latter går gennem rummet uden kabel.
Min krop modtager den før tanken.

Noget i mig nægter at blive sat tilbage til standard.

Det, jeg ikke nåede

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Tørklædet blev ikke færdigt.
Det ligger med maskerne åbne.
Jeg kalder det ikke

En dør åbner på en sensor.
Den kender ikke mit navn, kun min bevægelse.

spildt tid.
Mine hænder har også
hvilet i det.

Et sekund føles verden som en kopi af sig selv.
Så hoster nogen, og den bliver virkelig igen.

Der er strøm i væggene og blod i mig. I aften kan jeg mærke forskellen.

At tælle anderledes

Mørket er stort, men vinduerne nægter at være sorte.
Et menneske tænder et lys, og verden ændrer størrelse.

Jeg tæller ikke kun
sejrene i år.
Også de gange,

Et kamera ser gaden hele natten.
Det husker uden at savne.

jeg bad om hjælp.
Også den dag,
jeg blev.

Der er dage, hvor jeg føler mig observeret
af alle de ting, jeg selv har tændt.

Resten af dagen blinker spørgsmålet svagt bag alt andet.

31. DECEMBER · KAPITEL 365 AF 365

Den næste side

Året går mod sin sidste kant.
Kalenderen ligner noget, der snart skal genstartes.

Året vender sin sidste side.
Jeg skriver ikke,
at alt skal blive anderledes.
Jeg skriver dit navn

En skærm går i sort i et vindue.
Rummet findes stadig bag den.

og stiller en kop
ved siden af min.
Så må morgenen komme.

Jeg kan ikke måle, hvor meget du betyder.
Det gør betydningen større, ikke mindre.

I morgen vil verden sikkert ligne sig selv. Jeg er mindre sikker på mig.